

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார ஶு5108

ஸர்வதாரிஶு ஆவணி 18, 3-9-08

மலர் 1

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

இதழ் 5

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।

श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।

श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்₃ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

அறுசுவை	-	1-04
பாகவத உச்சிஷ்டம்	-	05-08
தீங்கரும்பு	-	09-16
மால்	-	17-20
ஸ்ரீரங்க ₃ ராஜஸ்தவ வ்யாக் ₂ யாநம்	-	21-24
ஸ்ரீரங்க ₃ ராஜஸ்தவ உரை	-	25-26
வரவரமுநிஸுசரிதசஷகம்	-	27-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக் ₂ யாநங்கள்	-	33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக் ₂ யாநங்கள்	-	41-48

- 24-8-2008 பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநகைத்திர தினத்தன்று திருக்குறுந்தாண்டக, திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யாந புத்தகவெளியீட்டில் பெரியநம்பிதிருமாளிகை ஸ்ரீ.உ.வே. ஸுந்தரராஜாசார்ய ஸ்வாமி முதல் ப்ரதியை வெளியிட திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமி பெற்றுக்கொள்கிறார்.

ஸ்ரீ:

**திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை
அம்மாளாசார்யஸ்வாமியின் அறுசுவை**

ஸம்ஸாரமாகிற மிகப்பெரிய காட்டில் புகுந்து குருடனைப்போல் தடுமாறித் திரியும் சேதநர்களுக்கு நல்வழி காட்டுமவர் ஆசார்யராவர். ஆசார்யர்களில் சிறந்து விளங்கிய நம் பெரியஸ்வாமி ஞானம் அனுட்டானமிவை நன்றாகவே உடையவராய்த் திகழ்ந்தவர். கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்வாமி தமது உபதேஸத்தாலே தீதில் நன்னெறிகாட்டி நம்மை உய்வித்தவர். நம் ஸ்வாமியின் திருநகூத்தரம் ஆவணி ஆயில்யம். திருநகூத்தர மஹோத்ஸவமான இத்தருணத்தில் ஷட்ரஸோ பேதமான அன்னத்தை (அறுசுவை உண்டியை) அன்பர்களுக்கு அளிக்க விரும்புகிறேனடியேன்.

1. 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று சொல்லி எல்லாஅடிமைகளையும் செய்த இளையபெருமானைப்போல் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு வாழ்வதுதான் வாழ்ச்சி. சேதநனுக்கு மிகச்சிறந்த ஆபரணம் எது என்றால் தாஸ்யமே; அதாவது அடிமைதான் என்கிறார்கள் ஆசார்யர்கள். 'தவ தூஸ்யஸுகை₂கஸங்கி₃நாம்' (ஸ்தோ.ர.55) என்ற ஸ்லோகத்தில் 'புழுஜந்மம்வேனுமா, ப்ரபுத்வ ஜந்மம் வேனுமா?' என்றால், "எம்பெருமானே! உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதையே ஸுகமாக எண்ணுமவர்களின் திருமாளிகைகளில் எனக்குப் புழு ஜந்மம் ஏற்பட்டாலும் ஸந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால், உன் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடாதவர்களின் வீட்டில் ப்ரஹ்மாவாகப் பிறப்பதானாலும் எனக்கு வேண்டா?" என்கிறார் ஆளவந்தார். 'பே₄ாக₃ா இமே'(வரத ஸ்த.81) என்ற ஸ்லோகத்தில் கூரத்தாழ்வானும் - இவ்வுலகத்தில் உள்ள இன்பங்களையும், ப்ரஹ்மருத்ராதி பதவிகளையும் உப்புத்தண்ணீரைப்போல் நினைப்பதாகவும், எம்பெருமானின் கைங்கர்யமாகிற அமுதின் ரஸத்தையே பருக நினைப்பதாகவும் அருளினார். ஆக, உண்டியே உடையே என்று உகந்தோடி வெறும் உடலைமட்டும் வளர்த்துக்காலம் கழிக்காமல், அரங்கனார்க்கு ஆட்செய்வது தான் நம் ஸ்வரூபம்.

2. கருடபுராணத்தில் ஓர் அத்துமான ஸ்லோகரத்னம்- "வாஸு₂தே₃வ தரு₂ச்ச₂யா₂ நாதி₁ஸீ₂தா₂ ந க₄ர்ம₃த₃ா₂ நரகா₃ங்க₃ார₃ஸ₃ம₃நீ₃ ஸா₃ கி₃ம₃ர்த்த₂ம்₃ ந ஸே₃வ்ய₃தோ₃". சில மரத்தில் தங்கினால் குளிர் அதிகமாக இருக்கும். சில மரத்தில் தங்கினால் வெயில் அதிகமாக இருக்கும். மிகுதியான குளிரோ மிகுதியான வெப்பமோ இல்லாத மரத்தின் நிழல் எது என்றால் வாஸு₂தே₃வனாகிற மரநிழல் தான். அந்த மரம் நாம் இளைப்பாறத் தக்கமரம். அது நரகமாகிற பெருநெருப்பையும் அழிக்கக்கூடியதாம். ஆத்மாவுக்கு உண்மையான நிழல் பகவத்விஷயமே என்பதை இந்த ஸ்லோகம் மூலம் அறிகிறோம். திருமாலிருஞ்சோலையில் அறுகால்வரிவண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்வதாகப் பெரியாழ்வார் அருளினார். (பெரியாழ்.திரு 4-2-8). திருச்சித்ர கூடத்தில் கிளிகள் நான்மறைகள் பாடுவதாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளினார் (பெரியதிரு.3-2-6). திருவேங்கடமலையில் யானைகள் திருமலையப்பனுக்குப் ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

பூர்ணசந்த்ரனைப் பிடித்துத் திருவிளக்காக்க எண்ணின என்று திருமழிசையாழ்வார் அருளிஞர் (நான்.திருவ.46). நாமும் எம்பெருமானின் திருவடிநிழலில் ஒதுங்கி யதாஸக்தி அவன் விஷயமாகக் கிஞ்சித்கரித்து வாழ்வோம்.

3. அமலனாதிபிரான் தனியனிலே திருமலைநம்பிகள் பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களை 'வாட்டமில்லக்கண்கள்' என்றருளிஞர். 'வாட்டம்' என்றால் சோர்வு. பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குச் சோர்வே கிடையாதாம். பெரியபெருமாள் 'ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது பேரேன்' என்று பக்தர்கள் அனைவரையும் கடாஷுத்துக்கொண்டே இருக்கிறாராம். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வேதவ்யாஸர் 'ஸுபேக்ஷண:' என்று எம்பெருமானுக்கு ஒரு திருநாமம் இட்டார். மங்களமான கடாஷுத்தை உடையவனும் எம்பெருமான். எம்பெருமானுடைய திருக்கண் பார்வையில் ஆழங்கால்பட்டவர்கள் பலர். ராமனுடைய திருக்கண் அழகில் ஈடுபட்ட தசரதன் 'என்வேள்வியைக் காக்க உன் பிள்ளையைத் தரவேணும்' என்று விஸ்வாமித்ரர் வேண்டினபோது 'ராமன் ராஜீவலோசநன யிற்றே? ராமனின் கண்ணழகில் ஈடுபட்டநான் அவனைப்பிரிந்து எப்படி தரிப்பேன்?' என்று கூறினான். சபரி தன் ஆஸ்ரமத்திற்குப் பெருமாள் வந்தவுடன் 'சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸ்மி ரகூநந்த₃ந' என்றான். 'தேவரீருடைய திருக்கண் பார்வையாலே பரிஸுத்தி பெற்றேன்' என்று கூறினான் சபரி. அசோகவனத்தில் ஹனுமான் ஸீதாப்பிராட்டியிடம் ராமனின் அடையாளங்களைச் சொல்லும்போது, அனுமன் சொன்ன முதல் அடையாளம் 'ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வமநோஹர:' என்பதாகும். ராமன் செந்தாமரைக்கண்ணன். எல்லோருடைய நெஞ்சையும் கொள்ளைகொள்ளும்படியான கண்ணழகு பெற்றவன் என்றார் திருவடி. ஒரு குரங்கே ராமனின் கண்ணழகில் இப்படி ஈடுபட்டதென்றால், அயோத்தி மாநகரமக்கள் ராமபிரானின் கடாஷுத்திற்கு எவ்வளவு துடித்திருப்பார்கள்! திருமாலையில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களை 'தூயதாமரைக்கண்கள்' (20) என்று கொண்டாடினார். பிராட்டியோடு ஹிரண்யாதிகளோடு வாசியறக் குளிரநோக்குகிற திருக்கண்களாம் பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்கள். "நோக்குக்குத் தூய்மையாவது நிர்ஹேதுகமாகக் கடாஷுக்கை" என்றருளிஞர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இப்படி வைபவம் படைத்த புண்டரீகாஷுனின் நெடுநோக்கைப்பெற்று மகிழ்வோம்.

4. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்கு 'அவிஜ்ஞாதா' என்றொரு திருநாமம். 'விஜ்ஞாதா' என்றால் 'எல்லாம் அறிந்தவன்' என்று அர்த்தம். 'அவிஜ்ஞாதா' என்றால் 'ஒன்றும் அறியாதவன்' என்று அர்த்தம். ஸர்வஜ்ஞான எம்பெருமானை 'அவிஜ்ஞாதா- ஒன்றும் அறியாதவன்' என்று சொல்லலாமா? எனில், அடியார்களின் குற்றங்களில் எம்பெருமானுக்கு அறிவு இல்லையாம்; குற்றங்களைக் கணிசிக்கமாட்டானாம். எம்பெருமான் இத்தகையவன் என்றால்

அடியார்கள் விஷயத்தில் பிராட்டி எப்படிப்பட்டவள் தெரியுமா? திருமங்கையாழ்வார் அருளுகிறார்-‘பேதைமங்கை’ (பெரிய திரு.4-5-5) என்று. எம்பெருமானைப் போலவே பிராட்டியும் அடியாருடைய குற்றங்களில் அறிவில்லாதவளாம். குற்றங்களைப் பாராதவளாகையாலே பிராட்டியை ‘பேதைமங்கை’ என்றார் ஆழ்வார். இப்படி தீவ்யதம்பதிகள் இருவரும் அடியார்களின் குற்றங்களைப் பாராதவர்களாய், அடியார்களிடம் மையல்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அடியார்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் பெரியபெருமாளுக்கும் பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஸம்பாஷணம் நடக்குமாம் (பெரியாழ் திரு 4-9-2). அடியார்களிடம் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் எப்படி என்று சோதித்துப் பார்க்கப் பிராட்டி முயன்றவளவில் “என்னடியார்கள் ஒருகாலும் குற்றம் செய்யமாட்டார்கள், உன் அடியார்கள் செய்தாலும் செய்யக்கூடும். ஒருவேளை என் அடியார்கள் குற்றம் செய்திருந்தாலும் அதை நல்லதாகவே எடுத்துக் கொள்வேன்” என்று எம்பெருமான் சொல்லிவிடுவனாம். தீவ்யதம்பதிகள் இருவரின் திருவுள்ளமும் இவ்வாறு இருக்கும்போது நமக்குக் குறை ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் திருவடிகளையே சரணாகப்பற்றி வாழ்ந்து போவோம்.

5. தீயபுந்திக்கஞ்சன் தனுர் யாகம் ஒன்று செய்யப்போவதாகச் சொல்லி, பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் அழைத்துவரும்படி அக்ரூரை அனுப்பினான். அக்ரூர் பரமபாகவதர். கிருஷ்ணனிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவர். கம்ஸனின் கட்டளையைப்பெற்ற அக்ரூர் ஸந்தோஷமடைந்தாராம். இந்த வ்யாஜத்தில் கோகுலத்தில் கண்ணனைக் காணலாமே என்று எண்ணி மகிழ்ந்தாராம். கண்ணபிரான் எழுந்தருள்வதற்காக அழகிய தேரை எடுத்துச்சென்றாராம். அக்ரூர் ஏறிச்சென்ற ரதம் விரைந்தோடியது; அக்ரூரின் மனோரதமும் விரைந்தோடியதாம். க்ருஷ்ண மாஹாத்மயம் அறிந்தவராகையாலே, அக்ரூர் சிந்தித்துக்கொண்டே செல்கிறார்- “இத்தனைநாள் மஹாபாபியின் பணியாளனாக இருந்துகொண்டு பாவச்சோற்றை உண்டுவந்தேன். பாவியின் முகத்தையே கண்டு காலம் கழித்த எனக்குக் கண்ணனின் திருமுகத்திலே விழிக்கும்படியான நல்விடிவு உண்டாயிற்று. ‘அத்ய மே ஸப₂லம் ஜந்ம ஸுப்ரப₄தா ச மே நிஸா’. என் ஜந்மம் ஸபலமாயிற்று. க்ருஷ்ணதர்ஸநமும், க்ருஷ்ண ஸம்பாஷணமும் கிடைக்கப் போகிறது. கிருஷ்ணனைக் கால்வதற்காக அழைத்துச் செல்லவிருக்கும் கொடியவனான என்னை ‘அக்ரூர்-கொடியவன் அல்லாதவன்’ என்று கண்ணன் அழைக்கப்போகிறான்” இவ்வாறெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டே சென்ற அக்ரூர் கோகுலத்தில் கண்ணனை ஸேவிக்கப்பெற்று மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அர்ச்சிராதி கதி, அக்ரூரயாநம், திருவேங்கடயாத்ரை ஆகிய இந்த முன்றையும் சிறந்த யாத்ரையாகப் பெரியோர் கருதுவர். யாத்ரையில் நேரில் ஸேவித்துப் பெறும் ஆநந்தத்தைவிட, அந்த யாத்ரை பற்றிச் சிந்திப்பதில் உண்டாகும் ஆநந்தம் ஒப்பற்றது. அதாவது மனோரதத்தில் உண்டாகும் ஆநந்தம் அளவிட முடியாதது யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

முடியாதது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்து முடிவில் எம்பெருமானை 'கருத்தின்கண்பெரியன்' (10-8-8) என்றார். கருத்தாவது மனோரதம். ஆழ்வாரைத் திருநாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதில் விசேஷமான பாரிப்பை உடையவனாக இருந்தானாம் எம்பெருமான். ஆழ்வாரைப் பரமபதத்தேறக் கொண்டு போவதிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிப்பதிலும், தான் முற்பாடனாய் நின்று கொண்டு போவதிலும் எம்பெருமான் பெரியபெரிய மனோரதங்களைப் பண்ணாநின்றனாம். அக்ரூரர் கண்ணபிரானைக் கண்களாலாரப் பருகிக் களித்ததுபோல், நாமும் ஸ்ரீஜயந்தி மாஸமாகிற இந்த ஆவணி மாஸத்தில் க்ருஷ்ணரஸாயநத்தைப் பருகிக் களித்திட மனோரதிப்போம்.

6. தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்ன நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி ஆயிரமும் தொண்டர்களோடு, நித்யமுக்தர்களோடு, எம்பெருமானோடு வாசியற அனைவர்க்கும் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகவே மிளிர்ந்துவருவது கையிலங்கு கனியாகும். திருவாய்மொழியில் பாசுரங்களின் அநுபவம் பரமவிலக்ஷணம். திருநாமப்பாட்டு எனப்படும் பலஸ்ருதிப் பாசுரங்களை மட்டும் தனியே அனுபவித்தால் அந்த அனுபவம் ஒப்பற்றதாகத் திகழும். 'நெடுமாற்கடிமை' (8-10) பதிகத்தின் திருநாமப்பாட்டில் 'நல்லபதத்தால் மனை வாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே' என்றருளிஞர் ஆழ்வார். அதாவது "இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் தாங்கள் ஒன்றை நினைக்க, பரிகரம் ஒன்றை நினைக்கையன்றிக்கே, ஸபரிகரமாக (பார்யாபுத்ராதிகளோடு) பாகவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர்" என்று மங்களாஸாஸநம் செய்தருளிஞர். இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளை ஓர் ஐதிஹ்யம் காட்டி அருள்கிறார். திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருந்த செல்வநம்பி திருமாளிகைக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலர் திடீரெனத் திரளாக எழுந்தருளிவிட்டார்கள். செல்வநம்பி வெளியே சென்றிருந்தார். திருக்கோட்டியூரில் வாழ்பவர்கள் நாள்தொறும் விருந்தோம்புவாராயிற்றே. செல்வநம்பியின் தேவிகள் விதைநெல்லைக் குத்தி அமுதாக்கித் ததீயாராதனம் செய்து விட்டார். மறுநாள் செல்வநம்பி வந்தபின் நங்கையாரிடம் 'விதைநெல் எங்கே?' என்றுகேட்க, 'பரமபதத்தில் விளைவதாக வித்தினேன்' என்றாராம் நம்பியின் தேவிகள். அமுதுபடி தீர்ந்துவிட்டபோதும் திடீரெனவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரையும், விதைநெல்லைக்குத்தி அமுதாக்கி ஆராதித்த தமது தர்மபத்தியைக் கொண்டாடினாராம் செல்வநம்பிகள். இந்த ரீதியில் தம்பதிகள் அனைவரும் ஒத்தகருத்தினராய், பகவத்பாகவத ஆசார்ய கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டு நல்லபதத்தால் மனைவாழவேணும்.

ஷட்ரஸோபேதமான இந்த அன்னத்தில் ஒருவேளை அறுசுவைமிளிராவிட்டாலும், அடியேன்பால் அன்புகொண்டு போக்யமாகக் கொள்ளும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஆவணியில் ரோஹிணி நாள் அவதரித்த ஆசார்யாக்ரேஸரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் கடாக்ஷத்துக்கு நாம் எல்லோரும் பாத்ரமாவோம்.

ப₄க₃வத உச்சி₂ஷ்டம்

ப₄க₃வத உச்சி₂ஷ்டமாவது:-ப₄க₃வத் ஸம்ப₃ந்தி₄களான பெரியார் உண்டுகழித்த சேஷா(மீத)ந்நமாம். இதைப்பற்றி
வானுளார் அறியலாகா வானவா என்பராகில்
தேனுலாம்துளபமாலைச் சென்னியாய் என்பராகில்
ஊனமாயினகள் செய்யும் ஊனகாரகர்களேலும்
போனகம் செய்தசேடம் தருவரேல், புனிதமன்றே! (திருமாலை-41)

என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தார். இதன் பொருள் “ஞானம் பிறப்பதற்கு முன் தங்கள் வயிறுவளர்ப்பதாகப் பிறரைக் கொண்டும், கொல்வித்தும் திரிந்தகொடியவரானாலும், பிரமன் முதலானவர்களால் அறியவொண்ணாத பரமபதவாசனே! என்று சொல்லுவார்களாகில் அவரே சீரியர். அவர்கள் அமுதுசெய்து மிகுந்த ப்ரஸாத₃த்தைக் க்ருபையோடு கொடுப்பார்களாகில் அது அப்பொழுதே பரிஸு₃த்₄த்தைத் தருமன்றே” என்பதாம். இதனால் பெரியோர்கள் மனங்களிப்புற்றுத்தருகிற போனகமே கொள்ளத்தக்கதென்பதும், அவர்களிடத்தில் வலிந்துபெற லாகாதென்பதும் விளங்குகின்றது.

ஒருநாள் ப₄ட்டர் தம்ஸிஷ்யராகிய நஞ்சீயர் தம்விஷயத்தில் அன்போடு பணிவிடை செய்ததற்கு உகப்புற்றுத் தாம் அமுதுசெய்த ப்ரஸாத₃த்தின் சேஷத்தை அவருக்கு அளித்தார். அவரும் உகப்புடன் பெற்று ‘அடியேன் உஜ்ஜீவித்தேன்’ என்றார். இந்த வரலாற்றிலும் பெரியோர் உகந்துகொடுத்த ப்ரஸாத₃மே உத்₃தே₃ய்மென்பதனை அறியலாம். இன்னும் இதற்குச் சிலவரலாறு எடுத்துரைக்கப்படும்.

வேத₃வ்யாஸப₄க₃வான் ஒருநாள் ஸரஸ்வதீ நதி₃க்கரையை அடைந்து “உலகிலுள்ளவர்களின் உள்ளந்தெளிவடைய, பலபுராணங்களையும், ப₄ாரதத்தையும் உரைத்ததோடு வேத₃ங்களையும் முறைப்படுத்திக் கூறினோம்; இன்னும் மனங்களிப்புற்றுத் தெளிவடையவில்லையே. காரணம் யாதோ? இதுவரை ஸர்வேஸ்வரன் குணவிசேஷங்களைக் கூறுகின்ற சரிதத்தைத் தனியே ஒன்றும் செய்தோமில்லை; இனியாவது ஸர்வேஸ்வரன்சரிதத்தை விளக்க விரித்துரைக்கக் கடவோம்” என்று கருதிய காலத்தில் அவ்விடத்திற்கு நாரத₃ப₄க₃வான் வந்தனர். அப்பொழுது நாரத₃ர் வேத₃வ்யாஸரை நோக்கி- நீர் ஆராயத்தக்க பல நூல் உரைத்தீராயினும், ப₄க்தியோடு எம்பெருமானுடைய சரிதத்தைக் கூறினீரில்லை. இது நிற்க; நான்முகன் தன்னோடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தவனாகிய ஸர்வேஸ்வரன்கதையல்லது மனத்திருளை ஒழிப்பதற்குப் பிறிது யாதுளது? சிறப்புற்ற நல்ல தடாகத்தில் விரும்பி வஸிக்கின்ற அன்னமானது, காட்டில் சிறிய

காக்கைகள் சேர்ந்திருக்கின்ற குளத்தைக் கருதாதுபோல ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரிதத்தைக் கேட்டவர்கள் ஞானமிக்கவராய்ப் பிறிதொன்றையும் விரும்பமாட்டார்கள். பிறந்திறந்துமூன்று வருகிற பிறவிப்பிணியை ஒழிப்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரிதமே மருந்தாயிருக்கும். முன்னொரு காலத்தில் யான் ப₄க₃வதர்களின் உச்சி₂ஷ்டத்தை அவர்கள் உகந்தளிக்கப் பெற்றுண்டு அவர்களால் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுடைய சரிதத்தைக் கேட்டதாலன்றோ கொடிய பாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனானேன். இந்த வரலாற்றை யான் முறையாகச் சொல்லுகிறேன்- கேட்பீராக.

ஒரு ப்₃ராஹ்மணனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்து கொண்டிருந்த ஒருத்தியின் வயிற்றில் பிறந்திருந்தேன். அந்த ப்₃ராஹ்மணனுடைய க்₃ருஹத்திற்கு, பற்றற்ற பரமப₄க₃வதர்களாகிற ஸந்யாஸிகள் வந்தார்கள். அப்பொழுது கார்காலமும் வந்து சேர்ந்தது. ஸந்யாஸிகள் கார்காலங்கழியும் நான்குமாதம் வரையும் ஓரிடத்திலிருந்து சாதுர்மாஸ்யஸங்கல்பம் என்ற ஒரு வ்ரதத்தை அநுஷ்டி₂ப்பதற்குக் கடமைப்பட்டவராதலால் அவ்விடத்திலே அவர்கள் தங்கும்படி நேர்ந்தது. அப்பொழுது அந்த ப்₃ராஹ்மணன் என்னை ஸந்யாஸிகளுக்கு அடிமைசெய்யும்படி கட்டளையிட்டான். யானும் அவர்கள் மனமுகக்கும்படி பணிவிடை செய்தேன். பின் அவர்கள் அமுதுசெய்த உச்சி₂ஷ்டத்தை அவர்கள் நியமனத்தால் உண்டேனாதலால் என் பாபமெல்லாம் அடியோடொழிய, மனமும் பரிஸு₄த₄மடைந்தது. பின்பு அந்த ஸந்யாஸிகள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரிதத்தைக் கனிந்த ஹ்ருத₃யத்தோடு கூறியதைக் கேட்டேன். அதனால் ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் ப₄க்தியுடையவனாய் விளங்கினேன். அது சமயம் என்னை ஈன்றெடுத்த மாதாவை ஸர்ப்பந் தீண்டியது. உடனே அவள் உயிர்நீத்தாள். அதன்பிறகு யான் மஹாமேரு பர்வதத்தை யடைந்து, எம்பெருமானைக் காணவேண்டுமென்று அவ்விடத்தில் தவஞ்செய்தேன். அந்தச்சமயம் 'நீ இந்தப் பிறவியில் காணமாட்டாய்' என்று அஸரீரி கூறியது. அதன்பின் வினைவஸத்தால் என் ஸரீரமொழிய, ப்₃ரஹ்மாவை யடைந்தேன்.

பின், திருப்பாற்கடலில் யோக₃நித்திரைசெய்யும் ஸர்வேஸ்வரன் யோக₃ நித்திரையினின்று எழுந்து பிரமன், மரீசி முதலானவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். அப்பொழுது யான் பிரமனிடத்திலிருந்து உண்டானேன். யான் இவ்வளவு பெருமையடைவதற்குப் ப₄க₃வத உச்சி₂ஷ்டத்தையுண்டு ஹரியின் கதையை அன்போடு கேட்டதே முக்₂யகாரணமாம். இன்னும் விளக்கொளிக்கும், சந்த்₃ரஸ₃லர்யர்களின் ப்ரகாஸத்திற்கும் போகாத மனவிருளானது ஹரியின் சரித்திரத்தைக் கூறியதினால் ஒழியும், ஆதலால் நீர் ஹரியின் சரித்திரத்தைச் சொல்வீராக- என்று கூறினார். அதன்பின் வேத₃வ்யாஸப₄க₃வான் ஸர்வேஸ்

வரனைத் துதித்து வேதத்தோடொத்த பெருமையுடைய ஸ்ரீபுகழுவதத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். இது நிற்க.

ஸ்ரீகாஞ்சீநகர ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்துகொண்டிருந்த ராஜாவின் குமாரத்தியை ஒரு பைஸாசம் பிடித்தது. அதைப் போக்குவதற்கு அரசன் பல மந்த்ரவாதிகளைக்கொண்டு முயன்றவிடத்திலும் அது போகாதொழிய, வேறு மந்த்ரவாதத்திற் சிறந்தார் எவரேனுமுண்டோ? என்று விசாரித்தான். அப்பொழுது சிலர் அரசனைநோக்கி 'இவ்வூரில் யாதுவப்ரகாஸனென்ற ஒரு அத்யவைதலந்யாஸி இருக்கின்றார்; அவர் மந்த்ரவாதத்தில் மிகவும் சிறந்தவர்; வேத்யாந்தங்களை முற்றப்பயின்றவர்; அவர் இங்கு வருவாராகில் இந்த பைஸாசம் ஒன்றும் மறுத்துப் பேசாமல் ஓடிவிடும்' என்றார்கள். இது கேட்ட அரசன் ஒற்றரை நோக்கி 'நீங்கள் யாதுவப்ரகாஸன் என்ற ஸந்யாஸியை அழைத்து வரக்கடவீர்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் யாதுவப்ரகாஸன் இருப்பிடம்வந்து அரசன் ஆஜ்ஞையைத் தெரிவித்தார்கள். அப்பொழுது யாதுவப்ரகாஸன் ஒற்றரை நோக்கி " 'யாதுவப்ரகாஸன் உன்னை இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போகும்படி கட்டளையிட்டார்' என்று அந்தப் பைஸாசத்திற்கு அறிவிக்கக்கடவீர்" என்று கூறினார். ஒற்றரும் அவ்வாறே சென்று பைஸாசத்திற்கு அறிவித்தார்கள். பைஸாசம் அவர்களை நோக்கி " 'அந்த யாதுவப்ரகாஸனை அவ்விடம் விட்டுப் போகச்சொன்னோம்' என்று சொல்லக்கடவீர்கள்" என்றது. ஒற்றரும் அப்படியேசென்று யாதுவப்ரகாஸனுக்கு அறிவித்தார்கள். அதுகேட்ட யாதுவப்ரகாஸன் மனக்கொதிப்புற்றுத் தம் ஸிஷ்யர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அரசன் அரண்மனையை அடைந்தான். அரசன் யாதுவப்ரகாஸனைத் தக்கபடி உபசரித்தான். பின் யாதுவப்ரகாஸன் மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு பைஸாசத்தைநோக்கி 'நீ இவ்விடம் விட்டு விரைவில் அகன்றொழிவாய்' என்றான். அப்பொழுது பைஸாசம் யாதுவப்ரகாஸன் நேரே காலை நீட்டிக்கொண்டு-அடா! யாதுவப்ரகாஸா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் யானறிவேனென்று அந்த மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு 'நான் இந்த மந்த்ரத்திற்கும், உனக்கும் படியந்துபோகமாட்டேன்; நீ உனது பூர்வஜன்மத்தையும் அறிய மாட்டாய்; எனது பூர்வஜன்மத்தையும் அறியமாட்டாய். அப்படியிருக்கிற உன்னுடைய ஆஜ்ஞைக்கு யான் கட்டுப்படுவேனா' என்றது. யாதுவப்ரகாஸன் அதை நோக்கி 'அப்படியானால் நீயே எனது பூர்வஜன்மத்தையும், உனது பூர்வஜன்மத்தையும் தெரிவிப்பாய்' என்றான். பைஸாசம் யாதுவப்ரகாஸனை நோக்கி 'நீ மதுராந்தகம் என்ற ஊரில் ஓர் ஏரிக்கரையில் ஒரு புற்றில் உடும்பாயி ருந்தாய். அக்காலத்தில் ஸ்ரீரங்குத்திலிருந்து வந்த சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்த ஏரியில் நீராடி அவ்விடத்தில் சிறிதுநேரம் தங்கி அமுதுசெய்து சென்றார்கள். அவர்கள் அமுதுசெய்த ப்ரஸாதத்தின் உச்சிஷ்டத்தை உண்டாய். அதனால் நீ

ஸ்ரீ:

தீங்கரும்பு

(ஆசிரியர் ஆர். ரகுராமன்)

‘வெண்ணெயுண்டு உரலினிடையாப்புண்ட தீங்கரும்பினை’ என்ற பாசுரத்தில் க்ருஷ்ணனைக் கரும்பென்று கூறினார் கலியன். கரும்பு போலே இனியவனும் கண்ணன். கரும்பு தின்பார் வேர்ப்பற்றையும், நுனியையும் நீக்கி, நடுவிலுள்ள பாகத்தைக் கொள்வர். அது போலே கம்ஸவதத்துக்குப் பின் நிகழ்ந்த அபதாநங்களைவிடுத்து வெண்ணெய் களவுகண்டு யசோதைப் பிராட்டிகையாலே உரலிலே கட்டுண்டு அஞ்சிநின்ற நிலையே கரும்பின் நடுப்பகுதிபோலே ஆழ்வார்களுக்கு மிகவும் இனியதாயுள்ளது. இத்தீங்கரும்பின் சுவையைச் சிறிதே சுவைக்கலாம் வாரீர்.

புண்ணியம் பண்ணின உரல்

அடியார்கள் கைபட்ட வெண்ணெயிலே அளவிறந்த ஆசையாம் கண்ணனுக்கு. அதனால் அடிக்கடி வெண்ணெயைக் களவுசெய்து புஜித்தான். இதை வேதாந்த வாசிரியர் ‘முஹூ: ப்ரவ்ருத்தம் நவநீத செளர்யே வத்ஸாந் விமுஞ்சந்தமதே₃ஹகாலே | உலூக₂லே குத்ரசித₃ாத்தபுண்யே ப₃ந்து₄ம் ஸதாம் ப₃ந்து₄மியேஷ மாதா||’ என்று யாத₃வா₄யு₃யத்தில் கூறுகிறார். அடிக்கடி வெண்ணெய் திருடுவதில் ஈடுபட்டான். பால்கறக்காத ஸமயத்தில் கன்றுகளை அவிழ்த்து விடுவன். இவனை உரலோடு சேர்த்துக் கட்டிப்போடவேண்டும் என்று நினைத்தான் யசோதை.

இவனைக்கட்டவிருந்த அவ்வுரலை ‘ஆத்தபுண்யே உலூகலே’ என்கிறார் தேசிகன். உலூகலம் என்றால் உரல். புண்யம் பண்ணின உரல் என்கிறார். அதற்கு என்ன புண்யம்? புண்யம் பிறராலே ஏற்பட்டுள்ளது அதற்கு. எட்டாத உயரத்தில் உறியிலே வைக்கப்பட்டுள்ள வெண்ணெயைத் திருடுவதற்காக தினமும் இந்த உரலைக் கையாலே இழுத்துக் கொண்டுவந்து, அதன்மேலே தன் திருவடியை வைத்து உறியிலுள்ள வெண்ணெயை எடுப்பனும் க்ருஷ்ணன். இப்படி எம்பெருமானுடைய திருக்கைகளும், பாதகமலங்களும் பட்டதாலே புண்யம் வந்து விட்டதாம் அந்த உரலுக்கு. அந்தப் புண்யத்தால்தான் எம்பெருமானை அணைத்துக் கொள்ளும்படியான ப₄ாக்₃யம் கிடைத்ததாம் அதற்கு.

எழில்கொள்தாம்பு

குழந்தை கண்ணனை ஒருகையிலே பிடித்துக்கொண்ட யசோதை அவனைக் கட்டுவதற்காகக் கயிற்றை எடுக்கச் சென்றாள். திருடச்செல்வதற்கு முன்பே, ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையிலுள்ள கயிற்றையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக வெட்டி விட்டான் கண்ணன். கயிற்றையெல்லாம் ஒன்றாக முடிச்சப்போட்டாள் யசோதை.

குலசேகரப்பெருமாள் அக்கயிற்றை ‘எழில்கொள்தாம்பு’ என்றார். மங்கை மன்னன் மடலில் ‘நீராமிதுசெய்தீர் என்றோர் நெடுங்கயிற்றால்’ என்றார். நெடுங்கயிறு

என்றால் “எம்பெருமானுடைய திருமேனியைத் தீண்டியதால் பெருமை பெற்ற கயிறு” என்று பொருள். அந்தோ! க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியைத் தீண்டும்படியான கயிருகப் பிறவாமல் போனேனே! ‘கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்’ என்று ராஜாவாகப் பிறந்தேனே! என்று கண்ணனை ஸ்பர்சிக்கும் கயிருக விரும்பினார் குலசேகரப்பெருமாள்.

கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்

பலகயிறுகளையும் ஒன்றாக இணைத்த யசோதை கண்ணனைக் கட்டுகிறாள். அக₂ண்டபரிபூர்ணமான வஸ்து எம்பெருமான். நீக்கமின்றி எங்கும் நிறைந்தவன். நம் எல்லாரையும் கட்டி வைத்திருப்பவன். “பூர்வாபரம் பூஹிஸ்சாந்தர்ஜக₃தோ யோ ஜக₃ச்ச ய:” (ஸ்ரீப₄ாக₃வதம் 10-9-13) என்று எவன் உலகிற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளும் வெளியுமாகவும் உலகமாகவும் இருக்கிறானோ அவனைக் கட்டுகிறாள். க்ருஷ்ணனைக் கட்டுவதற்கு இரண்டு அங்குலம் குறைவாகவேயிருந்தது. ‘ஆநீதமக்₃ரே நிஜப₃ந்த₄நார்த்த₂ம் த₃மாமகி₂லம் ஸம்ஹிதமப்யபூர்ணம்’ (யாத₃வாப₄யுத₃யம்-4-34) என்று நந்தகோபர் திருமாளிகையிலுள்ள எல்லாக் கயிற்றையும் சேர்த்து முடிந்தபோதும் இவனை உரலோடுச் சேர்த்துக் கட்டமுடியவில்லை. ‘தத₃பி த₃வயங்குலம் நூநம்’ (அதுவும் இரண்டங்குலம் குறைவாகவே இருந்தது) என்றார் பாகவதத்திலே ஸுகாசார்யர். எத்தனை கயிற்றைச் சேர்த்தாலும் இரண்டு அங்குலம் போதவில்லை. களைத்துப்போனான் யசோதை. அவளது உடல் வியர்த்தது. கூந்தல் அவிழ்ந்தது. அவளது மாலை கீழே சரிந்தது. “த₃ருஷ்ட்வா பரிஸ்ரமம் க்ருஷ்ண: க்ருபயா₅₅ஸீத் ஸ்வப₃ந்த₄நே!” (ப₄ாக₃வதம் 10-9-18) தாயாருடைய வருத்தத்தைப் பார்த்தான் பகவான். உடனே தன் கருணையினாலே தன்னை அவள் கட்டுவதற்கு இசைந்தான். இதை மதுரகவியாழ்வார் ‘கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்’ என்றார். இதையே தேசிகரும் ‘ஸங்கோச ஸக்த்யா ஸ ப₃பூ₄வ ப₃த₃த₄ய:’ (யாத₃வாப₄யுத₃யம் 4-34) என்றவிடத்தில் அவன் தன்னுடைய சக்தியினாலே தானே தன்னைக் கட்டத்தக்கவனாக ஆக்கிக் கொண்டான் என்றார். இந்த உலகமெல்லாம் எவனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த எம்பெருமான் “ஹரினா ப்₄ருத்யவஸ்யதா ஸந்த₃ர்ஸிதா” (ப₄ாக₃வதம் 10-9-10) என்று தான் அடியார்க்கு வசப்பட்டவன் என்பதைக் காட்டினான்.

தாமோதரன்

யசோதை கண்ணனுடைய கையையோ காலையோ கட்டமாட்டாள். காலைக்கட்டினால் பந்தம் உடனே விடுபட்டுப்போய்விடும் போலும்! வழக்கமாக க்ருஷ்ணனுடைய வயிற்றிலே தான் கட்டுவள். எம்பெருமானுடைய வயிற்றிலே மூன்று மடிப்பு உண்டு. அது தான் தரிவலி எனப்படுகிறது. அது எம்பெருமானுடைய வயிற்றிலே மூவகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களும் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. ப₃த₃த₄- முக்த-நித்யர்கள் இருக்கின்ற இடம் அது. ப₃த₃த₄ர்கள் இருக்குமிடமான வயிற்றிலே கட்டினால் யசோதை. வயிற்றிலே கயிற்றினாலே கட்டியதால் ஒரு தழும்பு உண்டாயிற்று

கண்ணனுக்கு. ஆகையாலே தான் அவன் தாமோதரன் எனப்படுகிறான்.

பட்டரின் நிர்வாஹம்.

ஒருஸமயம் பிள்ளைத்திருநறையூர் அரையர் என்னும் ஆசார்யர் ஸ்ரீபராசரபட்டரிடம் ஒரு ஸந்தேஹம் கேட்டார். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் 'வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடைபிட்டு அதன் ஓசை கேட்கும் கண்ணபிரான்'(2-9-1) என்றார். 'வெண்ணெயை மீதமில்லாதபடி முழுவதுமாக உண்டபிறகு, வெறும் பாத்திரத்தைக் கல்லிலே எறிந்து உடைத்து, அதன் ஓசையைக் கேட்டு மகிழ்பவன் கண்ணன் என்றார் பட்டர்பிரான். ஆனால் பொய்கையாழ்வார் முதல் திருவந்தாதியில் (24) 'விரலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய் கண்டு ஆய்ச்சி உரலோடு உறப்பிணித்த நானறு' என்ற பாசுரத்தில் வெண்ணெயைத் திருடி வாயருகே கொண்டுபோன உடனேயே யசோதை அவனை உரலோடு கட்டியதாகக் கூறுகிறார்.

பொய்கையாழ்வார் பாசுரப்படி கண்ணன் வெண்ணெயை உண்பதற்கு முன்பு யசோதை அவனைக் கட்டினாள்? பெரியாழ்வார் கூறியதுபோலே முழுதும் உண்டபிறகு கட்டினாள்? என்றார் அரையர். அதற்கு பட்டர் பதிலளித்தாராம். க்ருஷ்ணன் ஒருநாள் மட்டுமா வெண்ணெயைத் திருடினான். இது தினமும் நடக்கும் திருப்பணியன்றே. ஒருநாள் உண்பதற்கு முன்பு கட்டினான். ஒருநாள் வெண்ணெயை புஜித்த பிறகு கட்டினான். 'வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டவனிறே' என்று ஸமாதான முரைத்தார்.

ஆழ்வார் மோஹித்தல்

இப்படி தினமும் கண்ணனை உரலோடு சேர்த்துக்கட்டி வந்த யசோதை, ஒருநாள் உரலோடு சேர்த்துக் கண்ணனுடைய மார்பிலே கயிற்றினாலே கட்டிவிட்டாள். இதைச் செவியுற்ற நம்மாழ்வார் மூர்ச்சையடைந்தார். ஆறுமாஸகாலம் மயக்கத்திலே இருந்தார். மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடு இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவு எத்திரம்! எத்திரம்! எத்திரம்! என்றார் நம்மாழ்வார். என்ன எளிமை! என்ன எளிமை! என்று கூறி மயங்கிவிழுந்தார் ஆழ்வார்.

ஆழ்வார் ஏன் மோஹங்கதராணர்? கண்ணன் உரவிடையாப்புண்டானாலால். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலே 'உர:' என்றால் மார்பு. மார்போடு சேர்த்துக் கட்டினான் கண்ணனை. எம்பெருமானுடைய திருமார்பு நித்யாநபாயிநி(என்றும் விட்டுப் பிரியாதவள்)ஆன பிராட்டி இருக்குமிடமாயிற்றே. வாமனாவதாரகாலத்திலே மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடத்திற்கு ப்ரஹ்மசாரியாகச் சென்றான் வாமனன். அப்போது கூடப்பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரிய மறுத்துவிட்டாள். இறையும் அகலகில்லேன், நொடிப்போதும் உம்மைப் பிரியமாட்டேன் என்றாள். அதற்காக பகவான் 'க்ருஷ்ணஜிநம் யவநிகாம் க்ருதவாந் ப்ரியாயா:' என்று மான்தோலைக் கொண்டு லக்ஷ்மீதேவியை மறைத்துச் சென்றானாம். இந்த யசோதை க்ருஷ்ணனை மட்டும் கட்டினானால் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். பிராட்டியையும் சேர்த்துக்கட்டி

விட்டாளே என்று வருத்தம் தாளவில்லை ஆழ்வாருக்கு. இது எதுபோலேயிருக்கிற தென்றால், பெருமாள் மட்டும் தரையிலே கிடந்தால் பரவாயில்லை. பிராட்டியுமன்றே வெறுந்தரையிலே கிடக்கும்படியாயிற்றென்று இளையபெருமாள் வருந்தியது போலுள்ளது.

ஸ்ரீராமாயணத்திலே பெருமாள் காட்டுக்குப் புறப்பட்டுப்போய், முதன்முதலில் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே தங்கினார். அன்றிரவு பெருமானும், பிராட்டியும் தரையிலே படுத்துறங்கினார்கள். இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாகச்சுற்றிச்சுற்றி வந்து எம்பெருமானை ரக்ஷித்தார். அப்போது குறுப்பெருமாள் இளையபெருமானிடம் 'நீர் தூக்கத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாமல் பெருமானுடைய திருவடிப்பக்கத்திலே தலைவைத்து உறங்கும். நான் காவலாக இருக்கிறேன்' என்றார். அப்போது இளையபெருமாள் சொன்னவார்த்தையிது 'கத₂ம் த₃ஸரதெ₂ள பூ₄மௌ ஸயானே ஸஹ ஸீதயா|| ஸக்யா நித்₃ரா மயா லப்₃து₄ம் ஜீவிதம் வா ஸுக₂நி வா|| எனக்குத் தூக்கம் வந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகச் சுற்றிவரவில்லை. தாங்கமுடியாத துயரத்தாலே எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை என்றான் லக்ஷ்மணன். தயரதச்சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நீங்கிப் பெற்றெடுத்தார் ராமனை. பரமஸுகுமாரன்(மிகவும் மென்மையான திருமேனியை உடையவன்) ராமன். அப்படிப்பட்டவன் இங்கே தரையிலே படுத்துக்கிடக்கிறான். மாளிகையிலே மஞ்சத்திலே சயனிக்கவேண்டியவன். ராமனாவது விச்வாமித்ரரோடு காட்டுக்குப்போன பழக்கமுள்ளவன். ஐநகராஜன் திருமகளான ஸீதை படிதாண்டாப் பத்தினி. அவளுமன்றே தரையிலே கிடக்கிறாள். இப்படியிருக்கும் போது எனக்குத் தூக்கம் வருமா என்றான் லக்ஷ்மணன். பிராட்டியும் பூமியிலே படுக்கும்படியாயிற்றே என்று வருந்தினான் லக்ஷ்மணன். அதுபோலே நம்மாழ்வார், பெரியபிராட்டியாரையும் கட்டிவிட்டாளே யசோதை என்று வருந்துகிறார்.

யசோதைக்குக் கண்ணனிடத்திலே என்ன கோபமென்றால் 'நாமோ ஊருக்கே தலைவியாகவிருக்கிறோம். இவன் இப்படி வீடுவீடாகச் சென்று திருடுகிறானே' என்று வருத்தம். ஓரிடைச்சி யசோதையிடம் வந்து, 'பாலைக்கறந்து அடுப்பேற வைத்துப் பல்வளையாள் என் மகளிருப்ப மேலையகத்தே நெருப்பு வேண்டிச்சென்று இறைப் பொழுது அங்கே பேசி நின்றேன், சாளக்கிராமமுடையநம்பி சாய்த்துப் பருகிட்டுப் போந்து நின்றான்' என்றான். மற்றொரு இடைச்சி, 'இல்லம்புகுந்து என் மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு, கொல்லையில் நின்றுக் கொணர்ந்துவிற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு நானல்லென்று சிரிக்கின்றானே' என்று முறையிட்டாள். இன்னொரு கோபிகை யசோதையிடம் 'கன்னலிலட்டுவத்தோடு சீடை காரெள்ளினுண்டை கலத்திலிட்டு என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன் இவன் புக்கு அவற்றைப் பெறுத்திப் போந்தான் பின்னும் அகம்புக்கு உறியை நோக்கிப் பிறங்கொளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்' என்று முறையிட்டாள்.

இதையெல்லாம் கேட்டவுடன் கோபம் வந்தது யசோதைக்கு. பெரியமனிதன்

வீட்டுப்பிள்ளை, தன் வீட்டிலே திருடினாலும் பரவாயில்லை. வெளியிலிருப்பவர்களுக்குத் தெரியாது. இவனோ ஆயர்மனைகள் ஒவ்வொன்றாகப் புகுந்து திருடுகிறான். இதைக் கூரத்தாழ்வான் 'த்வாமந்யகோபக்ருஹக்வ்யமுஷம் யஸோதா குர்வீ த்வதீயமவ மாநம் அம்ருஷ்யமாணா | ப்ரேம்னாத₂ த₃ாமபரிணாமஜுஷா ப₃ப₃ந்த₄ தாத்₃ருங் ந தே சரிதம் ஆர்யஜநாஸ் ஸஹந்தே ||' என்றார். 'மேலையகத்து நங்காய்! வந்து காண்மின்கள் வெண்ணெயேயன்று இருந்தபாலும் பதின்சூடம் கண்டிலேன்' (பெரிய திரு 10-7-2) என்று மற்ற கோபஸ்தீர்கள் கூறுவது கேட்ட யசோதையாலே கண்ணனுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. 'த₃ாம பரிணாம ஜுஷா ப்ரேம்னா ப₃ப₃ந்த₄' என்று கயிருகப் பரிணமித்த அன்பினாலே கண்ணனைக் கட்டினான் யசோதை என்கிறார் ஆழ்வான். 'அன்புற்று நோக்கி அடித்தும் பிடித்தும்' (பெரியாழ் திரு 2-3-8) என்று யசோதை கண்ணனை அடித்ததும் அன்பினாலே தான். கட்டியதும் அன்பினாலே தான். பக்தியொன்றினாலே தான் பகவானைக் கட்டமுடியும். 'எட்டினேடிரண்டெனும் கயிறு' என்றார் திருமழிசைப்பிரான். எட்டினேடிரண்டு = பத்து=பக்தி. 'ப₄க்த்யா து அநந்யயா ஸக்ய:' பக்தியைத் தவிர மற்றொன்றினால் அடையப் படமுடியாதவனன்றே மாயவன். த₃ாமமாய்ப் பரிணமித்த ப்ரேமத்தாலே கட்டினான். அதைக் கேட்ட ஆழ்வார் போல்வார் பொறுக்கமாட்டாமல் வருந்துகின்றனர்.

கூரேசரின் கேள்வி

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் 'மாத்ரா யதி த்வமஸி' என்ற ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைக்குறித்து ஒரு கேள்வி கேட்டார் 'ஹே எம்பெருமானே! உன்னைக் கட்டி வைத்து அடித்தவள் யசோதை. உனக்குப் பழிதீர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணமிருந்த தானால், அவனைக் கட்டிவைத்து அழச்செய்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் பரமஸாத்விகரான நம்மாழ்வாரை ஏன் அழவைத்தாய். ஆழ்வாரை ஏன் மூர்ச்சை யடையும்படி பண்ணினாய்' என்று கேட்டார். அதற்கு எம்பெருமான் பதில் சொல்லாமற் போனாலும் ஆழ்வானே 'ஸர்வோ ஹி வச்ய விஷயே விவ்ருணேதி வீர்யம்' (அனைவரும் தனக்கு அடங்கினவர்களிடமே தனது வீர்யத்தைக் காட்டுவர்) (அதிமாநுஷஸ்தவம்-41) என்று ஸமாதாநம் கூறிவிட்டார். யாவருமே தனக்குண்டான பராக்ரமத்தைத் தனக்கு அடங்கினவர்களிடம் தான் காட்டுவர். தன்னிடம் அடங்காதவர்களிடம் வீரத்தைக் காட்டமுடியாது. அதனால் யசோதையை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிட்டாய். ஆழ்வாரோ உனக்கு அடங்கினவராக 'அடியேன் அடியேன் அடியேன்' என்று சொல்லக்கூடியவராய் இருக்கிறார். அதனாலே அவரிடத்திலே உனது பராக்ரமத்தைக் காட்டியுள்ளாய் என்றார்.

தறியார்ந்த கருங்களிறு

இந்தக் கண்ணனை திருமங்கையாழ்வார் 'உறியார்ந்த நறுவெண்ணெய் ஒளியால் சென்றங்கு உண்டானைக் கண்டாய்ச்சி உரலோடார்க்கத் தறியார்ந்த கருங்களிறே போலநின்று தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானே' என்று அநுபவிக்கிறார்.

உரலோடே சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட கண்ணன் கம்பத்திலே சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட கறுத்தயானை போலே இருந்தானும். அவனது பெரிய திருக்கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் வழிகின்றன.

‘அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும் தொழுகையுமவை கண்ட அசோதை’ என்றார் குலசேகரப்பெருமாள். அந்தக் கண்ணன் அழுவதையும், பயந்து கொண்டு பார்க்கிற பார்வையையும், அழகான தனது திருப்பவளத்தை நெளிப்பதையும் அஞ்ஜலி செய்வதையும் அநுபவிக்கிறாள் அசோதை. அனைவரும் இவனைத் தொழவிருக்க, இவன் அவனைத் தொழுகிறான். இவ்வநுபவம் ஆருக்குக் கிடைக்கும்? இடையில் ஓர் ஐதிஹ்யம்

எம்பெருமானாரூடைய சீடர்களுள் ஒருவரான வங்கிப்புரத்துநம்பி என்பவர் பலமுறை எம்பெருமானரிடம் சென்று ‘திருவாராதனம் செய்யும் முறையை அடியேனுக்கு விரிவாக அருளிச்செய்யவேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தார். தொடர்ந்து பல கைங்கர்யங்கள் இருந்தபடியினாலே, திருவாராதனக்ரமத்தைக் கற்பிப்பதற்கு உடையவருக்கு நேரம் வாய்க்கவேயில்லை. ஒருமுறை உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளியபோது, அங்கே கூரத்தாழ்வானுக்கும், நம்பி ஸ்ரீஹ்ருமத் தாஸருக்கும் திருவாராதனக்ரமத்தை அருளிச்செய்துகொண்டிருந்தார். எம்பெருமானார் சொல்லிமுடிக்கும் தறுவாயில் உள்ளே நுழைந்தார் வங்கிப்புரத்துநம்பி. வங்கிப்புரத்து நம்பியைக் கண்டவுடன் பயந்துவிட்டார் எம்பெருமானார். ‘அவர் பலமுறை கேட்ட போதும் கற்றுத்தர நேரவில்லை, இப்போது இவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் போதும் அவரை அழையாதிருந்தோமே’ என்று வருந்தினார். அப்போது உடையவர் நம்பியிடம் ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்தாராம். அனைத்துலகினரையும் நியமிக்கும் எம்பெருமான், தன்னால் நியமிக்கப்படுமவர்களுள் ஒருத்தியான யசோதையிடம் பயப்படுகிறான் என்பதும், அவளிடம் அடிபட்டு, கட்டப்பட்டு அழுதுநின்றான் என்பதும் எப்படிக்கூடும் என்று நினைத்தேன். இன்று சீடரான உம்மைக் கண்டு நான் பயந்ததினால் யசோதையிடம் கண்ணனும் அஞ்சியிருக்கக்கூடும் என்பது தெளிவாகிறது என்றாராம்.

‘நேமம் விரிஞ்சோ ந ப₄வோ ந ஸ்ரீரப்யங்க₃ ஸம்சர்யா ப்ரஸாத₃ம் லேபி₄ரே கே₃யீ யத்தத்ப்ராப விமுத்தி₃தா₃|| (ஸ்ரீபாகவதம்) முக்தியளிக்கும் முகுந்தனான அக்கண்ண னிடமிருந்து யசோதை பெற்ற அநுக்ரஹத்தை- பிரமனும், சிவனும், திருமார்பிலு றையும் பிராட்டியும் பெறவில்லை என்கிறார் ஸுகாசார்யர். இவனைக் கட்டிவைத்தடித்து, அவன் தன்னைத் தொழும்படி செய்த நிலை வேறுஎவருக்குத் தானுண்டு. இதனாலேயே ஆழ்வார் ‘இவைகண்ட அசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே’ என்கிறார்.

உலகெல்லாம்அறியும் தழும்பு

யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைச் சிறுத்தாம்புகொண்டு அழுத்திக்கட்டியதா லுண்டான தழும்பை அனைத்துலகினரும் அறிவார்கள். அன்புடையநான் மட்டுமல்லா மல் வெறுப்புடைய சிசுபாலாதிகளும் அறிவர் என்பதனைப் பொய்கையாழ்வார் முதல்

திருவந்தாதியில் 'அறியும் உலகெல்லாம் யானேயும்லேன் பொறிகொள்சிறை உவணம் ஊர்ந்தாய் -வெறிகமழும் காம்பேய் மென்தோளி கடைவெண்ணெயுண்டாயைத் தாம்பேகொண்டார்த்த தழும்பு' என்ற பாசுரத்தில் அருளியுள்ளார்.

ஒரு ஸமயம் கண்ணன்எம்பெருமான் பனைகளிலே தாவும்போது அவன்அரையிலே உடுத்த பீதாம்பரம் சற்றே நழுவினது. பரமஸுகுமாரமான திருமேனியில் அணியப்பட்ட பட்டாடையல்லவா. ஆதலால் உடைநெகிழ்ந்தது. அப்போது அவனைக் கண்ட கோபிமார்கள் அவன் வயிற்றிலிருந்த தழும்பைக்கண்டு, "வெண்ணெயைத் திருடி யசோதை கையாலே கட்டுண்டவனல்லவோநீ" என்று ஏளனமாகப் பேசினார்கள். இதையே திருமங்கைமன்னன் 'வேயினன்ன தோள்மடவார் வெண்ணெயுண்டான் இவனென்று ஏசு நின்ற எம்பெருமான்' என்கிறார்.

இதனாலேயே இன்றும் கூடத் திருவரங்கத்தில் நம்பெருமாளுக்குத் திருமஞ்ஜன காலத்தில் வயிற்றில் உள்ள தழும்பு தெரியாதபடி மேல்சாத்து சாத்தினபிறகு உள்சாத்து களைப்படுகிறது என்கிறார் நஞ்சீயர்.

நாம் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்பது தோற்றும்படி தோளில் சங்கசக்ரங்களை தரிக்கிறோம். அதுபோலே எம்பெருமான், தான் அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவன் என்பதைக் காட்டுவதற்காக யசோதைப்பிராட்டி கயிற்றினால் கட்டிய அடையாளத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பராம் பட்டர். 'சேஷியினுடைய திருவிலச்சினை' என்பராம். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலும் 'ப்ரணதவஸதாம் ப்ருதே தாமோதரத்வ கர: கிண:' (அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவன் என்பதைச் சொல்கிறது உதரத்திலுள்ள தழும்பு) என்றாரிறே.

வேதாந்தவாசிரியரின் வாக்கு

எம்பெருமான் கட்டுப்பட்டான் என்பதை நினைத்தால், நம்முடைய கட்டுகள் உடனே விலகிவிடும். நம்முடைய கட்டை ஒழிக்கவே அவன் கட்டுண்டான். வேதாந்தத்தில் தத்க்ரதுந்யாயம் என்றொரு ந்யாயமுண்டு. அதில் நாம் எவ்விதமாக உபாஸனை செய்கிறோமோ, அவ்விதமாகவே பலனைப் பெறுவோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதன்படிப்பார்த்தால், கட்டுண்டவனை நினைத்தால் நாமும் கட்டுப்பட வேண்டும். அப்படியல்லாமல் நமக்குக் கட்டு விடுபடுவதால் தத்க்ரது நீதியாகிற பெண்ணானவள், வெட்கமுற்றார் பிறர் கண்ணில்படாதபடி காட்டில் ஒளிவது போல் வேதத்திலுள்ள ஆரண்யகங்களிலே ஒளிந்து விட்டாள் என்று

ப₃த்₃த₄ம் தத₂ா ப₄ாவயதாம் முகுந்த₃ம் அயத்தந விச்சே₂தி₃நி கர்மப₃ந்தே₄ |

தபஸ்விநீ தத்க்ரதுநீதிராத்₃யா ஸவ்ரீடமாரண்யகத₂ாஸு தஸ்தெ₂ள ||

என்ற ச்லோகத்தில் வேதாந்தவாசிரியர் அருளிச்செய்தார். "“த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர்ஜநம் நைதி' என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை அவிழ்க்கவினே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது” என்று முன்பே நம்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தாரிறே.

உரலில் கட்டுண்ட உபநிஷத்தின் உட்பொருள்.

வரமிமமுபதே₃ஸமாத்₃ரியத்₄வம் நிக₃மவநேஷு நிதாந்த சார கி₂ந்நா:|

விசிநுத ப₄வநேஷு வல்லவீநாம் உபநிஷத்₃ர்த்த₂ம் உலூக₂லே நிப₃த்₃த்₄ம் ||

(க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம் 2-28)

பரதத்த்வமான எம்பெருமாளை அறிவதற்காக வேதங்களாகிற அடர்ந்த காடுகளில் அலைந்து திரிந்தும், அநேக ந்யாயங்களைக்கொண்டு பரிசீலிப்பட்டு வேதாந்தவிசாரம் பண்ணியும் களைத்துப்போன ஓ வித்வான்களே! அவ்வெம்பெருமாளை அறிய மிகவும் ஸுலபமான வழியைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்! 'திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று அங்குள்ள ஆயர்மனைகளில் புகுந்து தேடுவீர்களானால், அங்கே உபநிஷத்தின் உட்பொருளாவன் உரலில் கட்டுப்பட்டவனாயிருப்பான்' என்றார் லீலாசகர்.

உபஸம்ஹாரம்

'ஐநம் கர்ம ச மே தி₃வ்யம்' என்று எம்பெருமானுடைய பிறவியும், செயலும் அப்ராக்ருதமானவை. திவ்யமான அவனது செயல்களை எவராலும் அளவிட்டு அறியமுடியாது. வேதபுருஷனும் 'விஷ்ணோ: கர்மாணி பச்யத்' (விஷ்ணுவினுடைய செயல்களைப் பாருங்கள்) என்றானிறே. எம்பெருமானுடைய மற்ற அபதாநங்கள் கிடக்க, ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒருமிடருக ஆழங்காற்பட்ட அபதாநம் ஒளியா வெண்ணெய் உண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி ஒண்கயிற்றால் விளியாவார்க்க ஆப்புண்டு விம்மியமுத அபதாநமன்றே. 'நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னைகோல் கொள்ள நீ உன் தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்கப் பையவே நிலையும் வந்து என் நெஞ்சை உருக்குங்களே' என்று நம்மாழ்வார் உருகிய அபதானமன்றேவிது. அவன் வெண்ணெயைத் திருடினான் என்று கேட்டமாத்திரத்திலேயே நமது பாபங்களெல்லாம் திருடப்படுகின்றனவென்றால் இவ்வபதாநத்தின் சிறப்பை என்னென்பது!

'இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயு ணென்னும் ஈனச்சொல்' என்கிறார் ஆழ்வார். அளவில்லாத அறிவுடையவர்கள் நித்யஸூரிகள். இடைவிடாமல் எம்பெருமாளை அநுபவிப்பவர்கள். அவர்களாலும் இந்த சரித்திரத்தை நன்றாக மனத்தாலே நினைக்கமுடியாதாம். பிரமன் முதலானோருக்கு ஏற்படும் துயரைத் துடைப்பவன், ஓர் இடைச்சி கையாலே கட்டுண்டு, தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் நிற்கிறானே! இதென்ன ஆச்சர்யம்! இப்படியா அடியார்களின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பன் என்று அவர்களும் வியந்துபோகிறார்கள். "இதில் இழிவதில் கைவாங்கியிருக்கையே நன்று" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி. நித்யஸூரிகளுக்கும் அநுபவித்து முடிக்கமுடியாத இவ்வபதாநத்தை நம்மால் அநுபவிக்கமுடியுமா என்று விடுகிறோம்.

அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ச.விஷ்ணுசித்தன்ஸ்வாமி, மேலத்திருமானிகை, திருவெள்ளறை காருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன், அறிவிலாமனிசரான நம்முடைய அஜ்ஞானமாகிற அகவிருளைநீக்க, “சுடர்மிசுருதி” (திருவாய் 1-1-7) என்றும், “மாநம்ப்ரதீபமிவ” (ரஸ்த 2-1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒளியையுடையதான வேதத்தை நீர்மையினால் வெளியிட்டருளினான். அவ்வேதம் ‘பூர்வப₄ாக₃ம்’, ‘உத்தரப₄ாக₃ம்’ என்ற இரு பகுதிகளையுடையது. அவற்றுள் பூர்வப₄ாக₃ம் ‘கர்மகாண்டம்’ என்றும் வழங்கப்பெறும். இது, எம்பெருமானை மகிழ்விக்கக்கூடிய யாக₃ம், யஜ்ஞம், ஜபம், ஹோமம், த₃நம் முதலான கர்மங்களைப் பற்றிக்கூறும். உத்தரப₄ாக₃த்திற்கு ‘ப்ரஹ்மகாண்டம்’, ‘உபநிஷத்’, ‘வேத₃ந்தம்’ என்ற பெயர்களும் உள. இது, எம்பெருமானுடைய தானானதன்மை, திருமேனி, அவனுடைய எண்ணற்ற குணங்கள், அவனை அடையும்வழி, அவனை அடைந்தால் பெறும் பேறு முதலானவற்றைப்பற்றி விரிவாகக்கூறும்.

வேத₃வாக்யங்களுடைய அர்த்த₂ங்களை அறிவதற்கு நுட்பமிகுமதிபொருந்திய ருஷிகளே வல்லவர்கள். தன்னுடைய அர்த்த₂த்தை மறைப்பதாலேயே வேதத்திற்கு ‘மறை’ என்று பெயர். நம்மைப்போன்ற அறிவிலிகளும் வேதத்தினுடைய ஆழ்பொருட்களை அறிய வேண்டும் என்பதற்காக, வேத₃வாக்யங்களுக்கு அர்த்த₂மறியும் முறையை, ‘ஸூத்ரங்கள்’ என்ற பெயர்கொண்ட சிறு சொற்றொடர்களால் ருஷிகள் காட்டினர்.

பூர்வப₄ாக₃த்தினுடைய அர்த்த₂த்தைக்காட்ட, வேத₃வ்யாஸருடைய ஸிஷ்யரான ஜைமிநிமஹர்ஷி ஸூத்ரங்களை இயற்றினார். உத்தரப₄ாக₃த்திற்கு அர்த்த₂ம் செய்யும் முறையைக்காட்ட, ‘ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள்’ என்ற ஸூத்ரங்களை வேத₃வ்யாஸர் இயற்றினார். பூர்வப₄ாக₃த்தினுடையவும், உத்தரப₄ாக₃த்தினுடையவும் அர்த்த₂ங்களை விசாரிக்கும் இவ்விருவருடைய ஸாஸ்த்ரங்களும், முறையே ‘பூர்வமீமாம்ஸா’ என்றும், ‘உத்தரமீமாம்ஸா’ என்றும் வழங்கப்பெறும். முனிவர்களுடைய ஸூத்ரங்கள் மிகச்சிறியனவாய், ஆழ்ந்த கருத்துக்களையுடையவையாயிருத்தலின், அந்த ஸூத்ரங்களை விளக்கும் நூல்களின்றி அவை நமக்குப் பயன்தரமாட்டா.

ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுடைய பொருளை விளக்கும் ‘ஸ்ரீப₄ாஷ்யம்’ என்ற க்₃ரந்த₂த்தை ஸ்வாமிராமாநுஜர் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமிராமாநுஜர், தத்வார்த்த₂ங்களைக் கையிலங்குநெல்லிக்கனியாகக் கண்டவராய், மிக்கபண்டி₃தராகையால், அவருடைய ஸ்ரீப₄ாஷ்யம் பலஆழ்ந்த கருத்துக்களை உடையதாயுள்ளது. இவற்றை நன்கு விளக்க, ‘ஸ்ருதப்ரகாஸிகா’ என்ற நூலை ‘ஸூத்₃ர்ஸநாசார்யர்’ என்னுமாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இந்த க்₃ரந்த₂த்தின் பெயரே இதன் பெருமையை நன்கு விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. பலர் தன்னெஞ்சில் தோற்றினதையெல்லாம் நூல்களில் எழுதுவர்.

நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களல்லரே. ‘ஸ்ருதப்ரகாஸிகா’ என்றால் “கேட்டவர்த்தங்களை ப்ரகாஸப்படுத்துமது (வெளியிடுமது)” என்று பொருள். ஸ்வாமிஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர் தாமே அருளிச்செய்கிறார்—

“கு₃ருப்₄யோஸ்த்த₂ஸ்ஸ்ருதஸ்ஸப்₃தை₃: தத்ப்ரயுக்தைஸ்ச யோஜித:।
ஸௌகர்யாய பு₃பு₄த்ஸூநாம் ஸங்கல்யய ப்ரகாஸ்யதே॥”

என்று. இதன் பொருள் – “என்னுடைய ஆசார்யரான நடாதூரம்மாளிடமிருந்து ஸ்ரீப₄ஷ்யத்தினுடைய பொருளானது கேட்கப்பட்டு, அவர் உபயோகித்த சொற்களாலேயே தொகுக்கப்பட்டு, ஸ்ரீப₄ஷ்யத்தினுடைய அர்த்த₂மறிய விரும்புமவர்களின் நலனுக்காக (நூல்வடிவில்) வெளியிடப்படுகிறது” என்பது.

ஆக, ஆசார்யர் அருளிச்செய்த அர்த்த₂த்தை அவர் உபயோகித்த ஸப்₃த₃ங்களைக் கொண்டே ‘ஸ்ருதப்ரகாஸிகை’ என்ற நூலில் அருளிச்செய்தார் என்றறிகிறோம். மேலும், ஸ்வாமிநடாதூரம்மாளுடைய ‘தத்வஸாரம்’ என்ற நூலிலிருந்தும் மற்ற முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களைக் காட்டி, “தாம் சொல்லும் அர்த்த₂ம் முன்னோர்கள் அருளிச்செய்ததே” என்று காட்டுகிறார் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர்.

ஆக, ‘ஸ்ருதப்ரகாஸிகை’ என்ற நூலின் பெயரே அதன் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறது என்பதைப்பார்த்தோம். இதே ஏற்றத்தையுடையது ஸ்வாமிபிள்ளைலோகாசார்யருடைய ‘ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம்’ என்னும் ஸூத்ரங்களாலான ஒப்புயர்வற்ற நூல். ‘வசநபூ₄ஷணம்’ என்றால் “முன்னோர்களின் வசநங்களை அதி₄கமாகக்கொண்ட ஆப₄ரணம் (நூல்)” என்று பொருள். ஆக, “பிள்ளைலோகாசார்யரும், ஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யரைப்போல், ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்த₂ங்களையும், அவர்களருளிய சொற்களையுங்கொண்டே க்₃ரந்த₂த்தை அருளிச்செய்திருக்கிறார்” என்றறிகிறோம். ஸ்ருதப்ரகாஸிகை, வேத₃ாந்தமான உபநிஷத்தின் அர்த்த₂ங்களை விளக்கவந்தது. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம், வேத₃ாந்தத்திலுள்ள மிகவுயர்ந்தவர்த்தங்களாய், ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய அருளிச்செயல்களில் ஆங்காங்கே உள்ள ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தம்.

பலர் ரத்நங்களாலே ஆப₄ரணம் செய்வர். முன்னோருடைய வசநங்களால் ஆப₄ரணம் அமைத்த அழகுபாரீர். அழியக்கூடியதாய், பல தே₃ாஷங்களோடு கூடிய உடலுக்கு அணிய ஆப₄ரணம் செய்பவர்கள் நடுவே அழியாததான ஆத்மாவுக்கு ஆப₄ரணம் செய்பவர் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒருவரே. ஆப₄ரணம் ஒளியையுடைத்தாயிருக்குமிறே. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமாகிற ஆப₄ரணம் ஒளியையுடையதா எனின், கேண்மின்— ஆத்மாவுக்குத் தத்வார்த்த₂ங்களைப்பற்றிய உண்மையான அறிவையுண்டாக்குவதன்மூலம், ஆத்மாவை அறிவாகிற ஒளியையுடையதாக ஆக்குகிறது இந்த பூ₄ஷணம்.

இப்படிப் பல சிறப்புக்களையுடையதாய், ‘ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணதி₃வ்யஸாஸ்த்ரம்’ என்று கொண்டாடப்படுமதாய், காஞ்சீபேரருளாளப்பெருமானுடைய அவதாரபூ₄தரான பிள்ளைலோகாசார்யரால் எம்பெருமானுடைய கட்டளையினாலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், அல்லாத ரஹஸ்யக்₃ரந்த₂ங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததான ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில் சொல்லப்பட்ட “எம்பெருமானுக்கு நம்மீதுள்ள பேரவா” என்கிற அரியபெரியவர்த்

த₂த்தை இக்கட்டுரைவாயிலாக விண்ணப்பிக்கவிழைகிறேன்.

இவ்வர்த்த₂த்திற்கு வரும் தடைகளையும், அத்தடைக்கு விடைகளையும் முன்னோர் மொழிந்த வசநங்களைக்கொண்டே தெரிவிக்கிறேன். மெய்ம்மைசொல்லில், இவ்வர்த்த₂த்தைப்பற்றி எழுத அடியேனுக்கு எந்தத் தகுதியும் கிடையாது. “ஆசைபெருக, ஆராய்ச்சி குறுகும்” என்பர். இவ்வர்த்த₂த்தின் இனிமையை நினைக்க நினைக்க, “இனியது தனியருந்தேல்” என்பதற்குச்சேர, “இதை அடியேன் ஒருவன் தனித்து அநுப₄விப்பது தகாது. எம்பெருமானடியார்களிடம் இதைப் பகிர்ந்துகொள்ளவேணும்” என்னும் ஆசைஅதி₄கமாக இருப்பதால், “இவ்வர்த்த₂த்தைப்பற்றி எழுத அடியேனால் முடியுமா?” என்ற ஆராய்ச்சி செய்யமுடியாதவனாயிருக்கிறேன். இவ்வர்த்த₂மானது தன் இனிமையால் “த₃ராஷாமதி₄க்ஷிபதி நிந்த₃தி மாகரந்த₃த₄ாராம் ஸுத₄ாரஸ ஜ₂ரீமத₄ரீகரோதி” (த₃ராஷையையும், தேனுடைய ஒழுக்கையும், அம்ருதரஸப்ரவாஹத்தையும் தாழ்ந்ததாகச் செய்கிறது, நிந்திக்கிறது.) (அண்ணாவரவரமுநிஸுதகம்-83)என்னவேணும். “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே” (மூன்.திருவ.21) என்றார் பேயாழ்வார். எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுபவர்கள், அவரவர்களுடைய பு₃த₃தி₄க்குச்சேர்ச் சிறிது சொல்லாமையொழிய, எம்பெருமானுடைய பெருமையை முழுவதுமாகச் சொல்ல யாராலும் முடியாது” என்றார் ஆழ்வார். அதேபோல, இவ்வர்த்த₂த்தைப்பற்றிச் சிறிய ஞானத்தன அடியேனுடைய மதிக்குத் தெரிந்தவளவு கூறுகிறேன். இதன் இனிமை பிடரியைப்பிடித்துத்தள்ள எழுதப்படும் இக்கட்டுரையில் உள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணம் (ஏதேனுமிருப்பின்!) கொள்ளவேணும்.

புருஷார்த்தங்கள் தர்மம் (அறம்), அர்த்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்), மோக்ஷம் (வீடு) என்றிவை நான்கென்பர். மனிதனால் விரும்பப்படுமது புருஷார்த்தம். அவரவர்களுடைய தகுதிக்குச் சேரப் புருஷார்த்தங்கள் வேறுபட்டாலும் ‘ஸுகம் வேண்டும், துக்கம் வேண்டாம்’ என்ற விருப்பம் எல்லார்க்குமே உள்ளது. விவேகிகளாயிருப்பார், தாம் விரும்பும் ஸுகம் நிலையுற்றதாயிருக்க வேண்டுமென்றும், துக்கம் கலசாததாயிருக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணுவர். அப்படிப்பட்ட ஸுகம் எது என்றறிகை அவஸ்யமாகிறது. அது மோக்ஷமே என்ற நிஸ்சயம் ஏற்படாவிடில் மேலுள்ள விஷயங்கள் சுவைக்கமாட்டாவாகையால் மோக்ஷமே சிறந்த புருஷார்த்தம் என்ற நிர்ணயத்தை முதலில் காண்போம்.

இவ்வுலகில் அநுபவிக்கும் ஸுகம் நிலையற்றது என்பதைக் கட்கூடாகப் பார்க்கிறோம். மேலும் ஸுகமும் துக்கமும் மாறிமாறி வருகின்றனவேயொழிய ஸுகத்தை மட்டும் அநுபவித்தல் என்பது இவ்வுலகில் நடக்கக் காண்கிறிலோம். ஆகையால் இவ்வுலகில் அநுபவிக்கும் ஸுகம் தாழ்ந்தது என்று தேறிற்று.

யாகம், தாநம் முதலிய புண்யகார்யங்களைச் செய்வதால் ஸ்வர்க்கம் கிடைக்கும். அங்கு இவ்வுலகத்திலிருப்பதைவிட அதிகமான ஸுகத்தை அநுபவிக்கலாம். ஆகையால் ஸ்வர்க்கம் சிறந்த புருஷார்த்தம் என்று பலரும் எண்ணுவர். ஆனால் ஸ்வர்க்கத்தில்

அநுபவிக்கும் ஆநந்தமும் நிலையற்றதே. நாம் எவ்வளவு புண்யம் செய்திருக்கிறோமோ அவ்வளவு காலம் தான் ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கமுடியும். ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து ஒரு நாள் கீழே தள்ளிவிடுவர் என்றறிந்தபின் எப்போது தள்ளிவிடுவார்களோ என்ற பயமே அதிகமாகவிருக்கும். இந்த பயத்தோடு கூடியவன் எப்படி ஆநந்தத்தோடு இருக்க முடியும்? “கஸ்மை ஸ்வதே₃த ஸுக₂ஸஞ்சரணேத்ஸுகாய காராக்₃ர்ஹே கநகஸர்ங்க₂ல யா஽பி ப₃ந்த₄” (வரதராஜபஞ்சாஸத்-29) என்றார் ஸ்வாமி வேதாந்தாசார்யர். ஆத்மாவுக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கை என்பது இரும்புச்சங்கிலியால் கட்டப்பட்டுச் சிறையில் இருக்கையைப் போன்றது. ஸ்வர்க்கத்தில் இருப்பு தங்கச்சங்கிலியால் கட்டப்பட்டுச் சிறையில் இருக்கையைப் போன்றது. ஆகையால் ஸ்வர்க்கமும் தாழ்ந்தது என்று தேறியது.

இனி மோக்ஷம் எனப்படும் பரமபதத்தைப் பற்றிக்காண்போம். ‘மோக்ஷம்’ என்றால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகை. இதற்கு ‘மஹாநந்தம்’ என்ற பெயரும் உள்ளது. இதிலிருந்தே இங்கு மேலான ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கலாம் என்றறிகிறோம். ஸ்வர்க்கம், நரகம் முதலான எந்த லோகத்திற்குச் சென்றாலும் மறுபிறவி உண்டு. அப்பிறவியில் ஸுகம், துக்கம் இவையிரண்டும் கலந்தே வரும். ஆனால் “பரமபதத்திற்குச் சென்றவன் திரும்பிவருவதில்லை” என்று உண்மையல்லது ஒதாத வேதநூல் ஒதிற்று. பரமபதத்திற்குச் சென்றவன் எம்பெருமானுக்கு அடிமைத்தொழில் பூண்டு அவனடியார்களோடு அவனுடைய குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு எப்போதும் இன்புற்றிருப்பன். இவ்வநுபவம் இடைவிடாது நடப்பதால் அங்கு துக்கம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. இப்படிப்பட்ட மேலான ஆநந்தத்தை அடைவதற்குத் தகுந்ததான மோக்ஷமே சிறந்த புருஷார்த்தம் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

இப்படிப்பட்ட சிறந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்காகவே நாம் பிறந்திருக்கிறோம். இவ்வார்த்தத்தை அறியாமல் இவ்வுடல் செல்லும் வழியிலே உழன்று கொண்டிருக்கிறோம். “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகோஸ்மிந் ந மூகோ ப₃தி₄ரோபி வா நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க₂லு ப்₃ரஹ்மஹா ப₄வேத்||” என்று ஒரு ப்ரமாணம் சொல்லிற்று. (ஊமையாகவோ, செவிடனாகவோ பிறக்காமல் நல்ல அங்கங்களோடு கூடிய மனிதனாகப் பிறந்துவைத்தும் எவன் பிறவியின் முடிவில் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மோக்ஷத்தை அடையவில்லையோ அவன் கொடிய பாபி). “மானிடப்பிறவி அந்தோ மதிக்கிலர்” என்றார் திருமங்கையாழ்வார். கிடைக்கவரியதான மனிதப்பிறவி கிடைத்தும் அதை மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபயோகியாமல் வீணாக்குகிறார்களே என்று மிகவும் வருந்துகிறார் ஆழ்வார்.

எம்பெருமானோடும், அடியவர்களோடும் சேர்ந்து இன்புற்றிருத்தலே மோக்ஷாநுபவம் என்றால் எம்பெருமானுடைய இன்பம் அதிகமானதா, இந்த ஜீவாத்மாவின் இன்பம் அதிகமானதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இக்கேள்விக்கு பதில் காணும் முயற்சி இக்கட்டுரை வாயிலாகச் செய்யப்படுகிறது. (தொடரும்)

-தந்தருளிஞரேயானால், அய (அத₂)-பின்பு, ஶீஷவத் (ஸேஷவத்)-திருவநந்தாழ்
வானுக்குப்போலேதான, தஃதேவ வா (தத்₃வதே₃வ வா)-பெரியபெருமானுக்குப்
போலேதான, மமாபி (மமாபி)-எனக்கும், ஶுதிஸக்யஸாவிஸவே (ஸ்துதிஸக்யஸாவ
ஸிப₄வே) ஶுதௌ ஶக்தி: தஸ்ய அப₄ாவ: ஶ ஏவ விப₄வ: தஸ்மிந்)-ஸ்தோத்ரத்தில் ஶக்தியில்லாமையாகிற ஐஸ்வர்யத்
திலே, ஶாஸிதா(ப₄கி₃தா)-ப₄க₃த்தையுடையனாயிருக்கையானது, ஶாஸிதி
ஸீஷ:(ஸ்யாதி₃தி ஶேஷ:)-உண்டாமென்றபடி, அதில்லாமையாலே ஶ்தோத்ரஸக்தி
யில்லையென்கைக்கும் தமக்கு அதி₄காரமில்லையென்று கருத்து, கில (கில)-
என்கிறது, ஶ்(ஸம்)-என்கிறத்தோடேகூடி ப்ரஸித்₃தி₄ அதிஸயத்தைச் சொல்லுகிற
தாதல், வார்த்தைப்பாடாதல்.

15. அவ.- முதல் ஶக்தியில்லையென்றார், அநந்தரம், எனக்கு ஶக்தியில்லை
என்பதற்கும் அதி₄காரமில்லை என்றார், ப₄க₃வத்₃விஷயம் அபரிச்சி₂ந்நமாகை
யாலே, இனி ஶப்₃த₃தே₃ஷத்தாலும், அதுக்கு ஶேதுவான ஜ்ஞாநதே₃ஷத்
தாலும், அர்த்த₂தே₃ஷத்தாலும் எனக்கு ஶ்தோத்திரத்தில் அதி₄காரமில்லை
யாயிருக்க, பெரியபெருமாள் நிரங்குஸஸ்வாதந்திரியத்தாலே தம்மை
ஸ்துதிப்பித்துக்கொண்டு தம் ஐஸ்வர்யத்தை மறைத்து வேத₃த்திற்கும்
ஸந்தே₃ஹிக்கும்படியாகிறார் என்கிறார், ஶோஅங்கே₃த்யாதி₃யால்.

१५. सो अङ्ग! वेद यदि वा न किलेति वेदः सन्देग्ध्यनर्घविदमात्मनि रङ्गनाथम् ।
स्थाने तदेष खलु दोषमलीमसाभिः मद्वाग्भिरैशमतिशायनमावृणोति ॥

15. ஶோ அங்க₃ வேத₃ யதி₃ வா ந கிலேதி வேத₃:
ஸந்தே₃க்₃யநர்க்க₄வித₃மாத்மநி ரங்க₃நாத₂ம் ।
ஸ்த₂ாநே ததே₃ஷ க₂லு தே₃ஷமலீமஸாபி₄:
மத்₃வாக்₃பி₄ரைஸமதிஸாயநமாவ்ருணேதி ॥

வ்யா.- सो अङ्ग वेद यदि वा नेति स: “यो अस्य अद्यक्षः परमे व्योमन्” ஶோ அங்க₃
வேத₃ யதி₃ வானேதி ஶ: - “யோ அஸ்ய அத₄யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்”-என்கிற
பூர்வவாக்யத்தில் இந்த ஜக₃த்துக்கு ஶ்வாமியாய், பரமாகாஸவாஸியானவன்
யாதொத்தனே அவனென்றபடி, அங்:(அங்க₃)-வாராய் ஜந! என்று ஶேஷம்,
வாராய் ஜநமென்றர்த்த₂ம், ஶ்வஶிமான் (ஸ்வமஶிமாநம்) -என்று ஶேஷம்,
ஸ்வமாஶாத்மயத்தையென்றபடி. வேத यदि वा नेति (வேத₃ யதி₃ வா நேதி) -
ஸஶஸ்ரவத₃ந்வாதி₃வைப₄வத்தை அறிவனோ? அன்றிக்கே அறியமாட்
டானோ? என்று இது, ஶந்தே₃க்₃தி₄ -என்றத்தோடு அந்வயிக்கிறது.

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

(ஸம்ஸ்க்ருதத்₃ராவிடவேத₃ஸுஓக்தை:) - संस्कृताश्च द्रामिडाश्च संस्कृतद्रामिडा:- संस्कृत द्रामिडाश्च ते वेदाश्च संस्कृतद्रामिडवेदा: ते च तानि सूक्तानि च तै: (ஸம்ஸ்க்ருதாஸ்சத்₃ராமிடாஸ்ச ஸம்ஸ்க்ருதத்₃ராமிடா: -ஸம்ஸ்க்ருதத்₃ராமிடாஸ்ச தே வேத₃ாஸ்ச ஸம்ஸ்க்ருதத்₃ராமிடவேத₃ா: தே ச தாநி ஸஓக்தாநி ச தை:) - ஸம்ஸ்க்ருதங்களாயும், த்₃ராமிடங்களுமாயுமிருக் கிற நிர்₃தே₃ாஷமான வாக்குக்களாலே, भान्तम् (ப₄ாந்தம்)-விளங்காநின்றுள்ள, स्वम् (ஸ்வம்)-தம்மை, मदुक्तै: (மது₃க்தை:) मम उक्तानि मदुक्तानि तै: (மம உக்தாநி மது₃க்தாநி தை:) - என்னுடைய தே₃ாஷத்₃ுஷ்டமான வாக்குக்களாலே, मलिनीकरोति (மலி₃நீ₃கரோதி)-பூர்வம் மலி₃நமாகாதவனை, மலினகைப்பண்ணுகிறார், என்போலவென்னில்? स्नात्वाऽपि (ஸ்நாத்வா₃பி)-ஸ்நாநம்பண்ணியும், धूलिरसिकम् (தூள்₃ரஸிகம்)धूल्या रसिक: तम् (தூள்₃யா ரஸிக: தம்)-புழுதிமண்ணிலே ப்ரீ₃தியையுடைத்தான, कलभम् (கல₃ப₄ம்)-முப்பதுவயதுள்ள யானையை, त्रिंशत् वर्षस्तु कलभ: इति कोश: (த்ரி₃ம்ஷத்₃வர்ஷஸ்து கல₃ப: இதி கோ₃ஸ:)क एव (க ஏவ) -எவன் தான், निषेद्धा (நி₃ஷேத்₃த₄ா)-நி₃ஷேதிக்கப்போகிறான், (இவ்விடத்தில் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்) என்றநுஸந்தே₃யம்.

17. அவ.- கீழ் நிவாரகரில்லாதபடி ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே, என்னாலே தம்மை ஸ்துதிப்பித்துக்கொண்டானென்றார். அதுமாத்ரமன்றிக்கே என்னுடைய ராஜகுலமும், பெரியபெருமாளுடைய உபலாநமும் அநாலோசிதமாக வென்னை ஸ்தோத்திரத்திலே மூட்டி, என்னை இந்த ஸ்துதியிலே ப்ரவர்த்திப்பித்ததென்கிறார். கிந்த்வித்யாதி₃யாலே.

१७. किन्तु प्रपत्तिबलतारितविष्णुमायमद्वंश्यराजकुलदुर्ललितं किलैवम् ।

श्रीरङ्गराजकमलापदलालितत्वं यद्वाऽपराध्यति मम स्तुतिसाहसेऽस्मिन् ॥

17. கிந்து ப்ரபத்திப₃லதாரிதவிஷ்ணுமாய-

மத்₃வம்ஸ்யராஜகுலத்₃ுர்லலிதம் கிலைவம் ।

ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபத₃ லாலிதத்வம்

யத்₃வா₃பராத்₄யதி மம ஸ்துதிஸாஹஸே₃ஸ்மிந் ॥

வ்யா.-கிந்து (கிந்து)- கிஷ் (கிஞ்ச) என்றபடி, प्रपत्तीत्यादि दुर्ललितान्तम् - प्रपत्ते: बलम् - प्रपत्तिबलम्, प्रपत्तिबलेन तारिता सा विष्णो: माया विष्णुमाया - प्रपत्तिबलतारिता विष्णुमाया येन स: (ப்ரபத்தீத்யாதி₃ து₃ர்லலிதாந்தம் - ப்ரபத்தே: ப₃லம் ப்ரபத்திப₃லம், ப்ரபத்தி ப₃லேந தாரிதா ஸா விஷ்ணோ: மாயா விஷ்ணுமாயா - ப்ரபத்திப₃லதாரிதா விஷ்ணுமாயா யேந ஸ:) मम वंश: (மம வம்ஸ:) मद्वंश: (மத்₃வம்ஸ:) मद्वंशे भव: मद्वंश्य:

(மத்₃வம்ஸே ப₄வ: மத்₃வம்ஸ்ய:) ச एव राजा तस्य कुलम् तस्य दुर्लितम् इति विग्रहः (ஸ ஏவ ராஜா தஸ்ய குலம், தஸ்ய து₃ர்லலிதம் இதி விக்₃ரஹ:) 'அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே' என்கிற, தாம்பண்ணின ப்ரபத்திப₃லத்தாலே, தாண்டிவிப்பிக்கப் பட்ட, 'मम माया दुरत्यया'(மம மாயா து₃ரத்யயா) என்று சொல்லப்பட்ட, ப₄க₃வந்மாயையையுடைத்தான ஆழ்வாராகிற ராஜாவினுடைய குலத்தினுடைய து₃ஸ்சேஷ்டிதமானது என்றபடி, स एवं किल भवतीति अन्वयः (ஸ ஏவம் கில ப₄வதீதி அந்வய:) -இப்படி ஸ்தோத்திரத்திலே ப்ரவ்ருத்திருபமாக வாச்சுதன்றே; यद्वा(யத்₃வா) -அன்றிக்கே, श्रीरङ्गराजकमलापदलालितत्वम् (ஸ்ரீரங்க₃ராஜகமலாபத₃லாலி தத்வம்) श्रीरङ्गस्य राजा श्रीरङ्गराजः (ஸ்ரீரங்க₃ஸ்ய ராஜா ஸ்ரீரங்க₃ராஜ:) स च कमला च श्रीरङ्गराजकमले (ஸ ச கமலா ச-ஸ்ரீரங்க₃ராஜகமலே) तयोः पदे (தயோ: பதே₃) तयोः लालितत्वम् इति विग्रहः(தயோ: லாலிதத்வம் இதி விக்₃ரஹ:)-பெரியபெருமாளென்ன, பெரியபிராட்டியாரென்ன, இவர்களுடைய கோயில்களிலே கொண்டாடப் படுகையானது, मम(மம)-என்னுடைய, अस्मिन् (அஸ்மிந்)-இப்படிப்பட்ட, स्तुति साहसे (ஸ்துதிஸாஹஸே) स्तुते:साहसम् तस्मिन् (ஸ்துதே: ஸாஹஸம்-தஸ்மிந்)-ஸ்தோத்திரத்தினுடைய அநாலோசிதப்ரவ்ருத்தியிலே, अपराध्यति (அபராத்த₄யதி) நிக்₃ரஹ்ஹேதுவாகிறது.

(பெரியபெருமானும் பெரியபிராட்டியாரும், ப₄ட்டரை புத்ரஸ்வீகாரம் பண்ணிக்கொண்டு, உபலாளநம் பண்ணினார்களென்கிற ஸம்ப்ரதாயமுண்டு. ஆகையாலே, புத்ரனுக்கு மாதாபிதாக்களுடைய உபலாளநத்தாலே, ததபராத்த₄திலே ப₄யமில்லையிறே. இப்படி ராஜகுலத்திலே பிறந்தவனுக்கும் ராஜாபராத்த₄ ப₄யமில்லையென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமிறே.)

18. அவ.- கீழ் தமக்கு ஸ்தோத்திரத்தில் அதி₄காரமில்லையென்று ஸாதி₄த்து மேல் வேத₃புருஷன் முதலானவர்களுக்குண்டான அதி₄காரமெனக்கு உண்டாகையாலே நான் ஸ்தோத்திரத்திலே அதி₄கரித்தேன் என்கிறார். நாத₂ஸ்ய சேத்யாதி₃யாலே.

१८. नाथस्य च स्वमहिमाण्विपारदृश्वविज्ञानवाग्विलसितं सहते न वेदः ।

आपेक्षिकं यदि तदस्ति ममापि तेन श्रीरङ्गिणः स्तुतिविधावहमध्यकार्षम् ॥

18. நாத₂ஸ்ய ச ஸ்வமஹிமார்ணவபாரத்₃ருஸ்வ விஜ்ஞாநவாக்₃விலஸிதம் ஸஹதே ந வேத₃: ।
ஆபேக்ஷிகம் யதி₃ தத₃ஸ்தி மமாபி தேந ஸ்ரீரங்கி₃ண: ஸ்துதிவித₄ாவஹமத்₄யகார்ஷம் ॥

15. ஸோ அங்க₃ வேத₃ யதி₃ வா ந கிலேதி வேத₃:
 ஸந்தே₃க்₃த்₄யநர்க்க₄வித₃மாத்மநி ரங்க₃நாதம் |
 ஸ்த₂ாநே ததே₃ஷ கலு தே₃ாஷமலீமஸாபி₄:
 மத்₃வாக்₃பி₄ரைஸ மதிஸாயந மாவ்ருணேதி ||

விளக்கவுரை:- வேதமானது அந்த ஸர்வேச்வரன் கூட தன் பெருமையை அறிந்தானே இல்லையோ என்று சொல்லி ஸர்வஜ்ஞரான எம்பெருமானைக் குறித்துத் தனக்குள்ளே ஸந்தோஷப்படாநின்றது. அப்படி ஐயுறுவது அந்த வேதத்துக்குக் தக்கதே. அத்தகைய பெருமை படைத்த பெரியபெருமாள் தோஷங்களால் அழக்கேறிய எனது சொற்களைக் கொண்டு தனது ஸர்வேச்வரத்வத்துக்குரிய பெருமைகளை மறைத்துக்கொள்ளுகிறார்.

16. ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்₃ராவிடவேத₃ஸுக்தை:
 ப₄ாந்தம் மது₃க்தைர் மலிநீகரோதி |
 ஸ்ரீரங்க₃ம்ர: கலப₄ம் க ஏவ
 ஸ்நாத்வாபி தூ₄ளீரஸிகம் நிஷேத்₃த₄ா ||

விளக்கவுரை:- ஸ்ரீரங்கவாஸத்தில் பெருவிருப்பம் கொண்டவரான பெரியபெருமாள், ஸம்ஸ்க்ருதவேதமென்ன, ஆழ்வார்களது அருளிச்செயலாகிய தமிழ்வேதமென்ன இவற்றால் ஒளிவீசித்திகழுபவர், எனது புன்சொற்களாகிற புழுதியினால் ஒளிமழுங்கச்செய்து கொள்ளுகிறார். யானையானது நன்கு ஸ்நானம் பண்ணியபின்னர் புழுதியை அள்ளி உடம்பில் பூசிக்கொள்வதில் விருப்பமுள்ளதாக இருக்குமேயானால் அதனைத் தடுக்க யாரால் முடியும்?

17. கிந்து ப்ரபத்திப₃லதாரிதவிஷ்ணுமாய-
 மத்₃வம்ஸ்யராஜகுல து₃ர்லலிதம் கிலைவம் |
 ஸ்ரீரங்க₃ராஜகமலாபத₃ லாலிதத்த்வம்
 யத்₃வாபராத்₄யதி மம ஸ்துதிஸாஹஸேஸ்மிந் ||

விளக்கவுரை:- ஆனாலும் “தைவீஹ்யேஷா கு₃ணமயீ மம மாயா து₃ரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாம் ஏதாம் தரந்தி தே” என்ற கண்ணன் வாக்குப்படி கடக்கமுடியாததான பகவானுடைய மாயையை, அவனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணியதால் கடந்தவர்களான எனது மூதாதையர்களான கூரத்தாழ்வானது சிறந்த குலத்தில் பிறந்ததனால் உண்டான பெருமையினால் உம்மைத் துதிக்க இழியும் தகுதியைப்பெற்றேன். அல்லது ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

ஸ்ரீரங்கராஜன், ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் இருவரும் தம் திருவடிகளிலே இட்டு சீராட்டிதாலாட்டி வளர்க்கப்பெற்ற காரணத்தினால் உம்மைத் துதித்தலாகிய துணிச்சலான காரியத்தில் இறங்கும் குற்றத்திற்கு ஆளாகியுள்ளேன்.

18. நா₂த₂ஸ்ய ச ஸ்வமஹிமார்ணவ பார₃த₃ருஸ்வ
விஜ்ஞாந வா₃க்யவிலஸிதம் ஸஹதே ந வே₃த₃: |
ஆபேக்ஷிகம் யதி₃ த₃த₃ஸ்தி மமாபி தேந
ஸ்ரீரங்கி₃ண: ஸ்துதிவித₄ாவஹமத்₄யகார்ஷம் ||

விளக்கவுரை:- வேதமே சொல்லுகிறது, பகவானே தன் பெருமையைத் தானே முழுவதும் அறிந்திலன் என்று. அவ்வாறு சொல்லும் வேதம் பகவானது வைபவமாகிய பெருங்கடலின் கரையைக் காணமாட்டாத நிலையில் உள்ளது. ஆனால் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பகவானேத்துதிப்பதற்குரிய சக்தி தனக்குக் கொஞ்சம் உண்டு என்று துதிக்க ஆரம்பிக்கிறது வேதம். அதுபோன்று எனக்கும் பெரியபெருமானைத் துதிக்க சக்தி இல்லாது போனாலும் அவ்வேதத்தைப் போல துதிப்பதற்கு நானும் அதிகாரியானேன்.

19. அந்யத்ராத₃கு₃ணோக்திர் ப₄த₃வதி ந த₃த₃கர்ஷசௌர்யை: பரேஷாம்
ஸ்துத்யத்வாத்₃ யாவத₃ர்த்த₂ாப₂ணிதிரபி த₂த₂ா தஸ்ய நிஸ்ஸீமகத்வாத் |
ஆம்நாயநாமஸீம்நாமபி ஹரிவிப₄வே வர்ஷபி₃ந்தே₃ாரிவாப்₃தெ₄ள
ஸம்ப₃ந்த₄ாத் ஸ்வாத்மலாபே₄ா நது கப₃ளநத: ஸ்தோதுரேவம் ந கிம் மே ||

விளக்கவுரை:- உலகில் ஒருவனைத் துதிப்பதென்பது இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று அவனிடம் இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுப்புகழ்வது. மற்றொன்று அவனிடத்தில் உள்ள குணங்களைச் சொல்லித் துதிப்பது. இவ்விருவகையும் பெருங்குணக்கடலாகிய எம்பெருமானிடத்தில் பொருந்தாது. இத்தகைய எல்லையற்ற குணக்கடலைத் துதிப்பதற்குரிய ஆற்றல் தனக்கு இல்லாதுபோனாலும் எவ்வாறு வேதமானது தனக்குச் சக்தி இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு தோத்திரம் பண்ணமுற்படுகிறதோ அதுபோன்று நானும் சக்தியற்றவனாக இருந்தபோதிலும் துதிப்பதற்குரிய அதிகாரியானேன். மழைத்துளியானது மண்ணில் விழுந்தால் உருமாய்ந்து போகும். அதே மழைத்துளி கடலில் விழுவதனால் தான் ஸத்தை பெறுவது போல பகவத் வைபவம் சொல்லுவதிலே இழிவதனாலேயே நான் நிறம்பெற்றவனாகிறேன். பகவத்வைபவத்தை முழுவதும் சொல்வதனாலன்று. சிறிதேனும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்புகுந்ததனாலே எனக்கும் ஆத்மலாபம் கிட்டுகிறதன்றே.

तस्मिन् काले क्षितीशं कमपि यदुगिरेः सुन्दरं भट्टनाथ-
द्वाराऽरक्षत्स्वपौत्रे निजतनुकृतये भाजनं स्वं दिदेश ।
स्थित्वा रामानुजाङ्घ्र्याश्रित इह शरदां सप्ततिं त्र्यब्दपूर्वा
सोऽयं रामानुजाङ्घ्रद्वयमथ रुधिरौद्गारिकुम्भे प्रपेदे ॥ २८

தஸ்மிந் காலே க்ஷிதீஸம் கமபி யதுகி₃ரே: ஸுந்த₃ரம் ப₄ட்டநாத₂-
த்₃வாரா₃ரக்ஷத் ஸ்வபௌத்ரே நிஜதநுக்ருதயே ப₄ஜநம் ஸ்வம் தி₃தே₃ஸ |
ஸ்தி₂த்வா ராமாநுஜாங்க₄ர்யாஸ்ரித இஹ ஸரத₃ாம் ஸப்ததிம் த்ரயப்₃த₃ பூர்வாம்
ஸோ₃யம் ராமாநுஜாங்க₄ரித்₃வயமத₂ ருதி₄ரோத்₃க₃ரி கும்பே₄ ப்ரபேதே₃ || (28)

அக்காலத்தில் வந்தடைந்த அண்ணராய சக்ரவர்த்திக்கும், மேல்நாட்டுத்
தோழப்பருக்கும், அவர் தமையனான அழகியமணவாளப்பெருமாள்
நாயனருக்கும் பரவஸ்துப₄ட்டர்பிரான் ஜீயரைக்கொண்டு பஞ்சஸம்ஸ்காரங்கள்
செய்வித்தருளினார். பின்பு தம்முடைய பூர்வாஸ்ரம திருப்பேரனாடிடத்தில் தமது
அர்ச்சாவிக்க₃ரஹத்தை எழுந்தருளப் பண்ணுவதற்காகத் தம்முடைய திருக்கைச்
செம்பைக் கொடுத்தருளினார். எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஊன்றியவராய்
எழுபத்துமூன்று திருநக்ஷத்ரங்கள் இந்நிலவுலகில் எழுந்தருளியிருந்த ஜீயர்
ருதி₄ரோத்₃க₃ரி ஸம்வத்ஸரத்தில் எம்பெருமானார் திருவடிகளை அடைந்தார்.(28)

साहस्राणां चतुष्कादनुकलिशरदोऽर्वाक् चतुर्भ्यः शतेभ्यः
सप्तत्यूर्ध्वं द्वितीये सतुलसितगरुद्युक्तसाधारणाब्दे ।
मूले क्लृप्तावतारो घन इव सजलः सर्वसन्तापहारी
श्रीमान् कान्तोपयन्ता मुनिरिह जयतादाविरञ्चप्रपञ्चम् ॥२९

ஸாஹஸ்ராணாம் சதுஷ்காத₃நுகலிஸரதே₃ர்வாக் சதுர்ப்₄ய: ஸதேப்₄ய:
ஸப்தத்யூர்த்₄வம் த்₃விதீயே ஸதுலஸிதக₃ருத்₃யுத்தஸாத₄ாரணப்₃தே₃ |
மூலே க்லுப்தாவதாரோ க₄ந இவ ஸஜல: ஸர்வஸந்தாபஹாரீ
ஸ்ரீமாந் காந்தோபயந்தா முநிரிஹ ஜயதாத₃ாவிரிஞ்ச ப்ரபஞ்சம் || (29)

கலியுகம் பிறந்து நாலாயிரத்து நானூற்று எழுபத்துயிரண்டாவதான
ஸாத₄ாரண வருஷத்தில் துலா (ஐப்பசி)மாதத்தில், வளர்பிறையில் திருமூல
நன்னாளில் திருவவதரித்து, நீருண்டகாளமேக₄ம் போலே அனைவருடைய
தாபத்தையும் போக்கிக் கொண்டெழுந்தருளியிருந்த கைங்கர்யச்செல்வரான
பெரியஜீயர் உலகம் உள்ளவரையில் இங்கே வெற்றியோடு விளங்கட்டும்.(29)
ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

वृत्त्याकृत्याऽथरङ्गप्रभुमणिवचसा किञ्च वद्धागिरा च
स्वावासे वह्निजुष्टे फणिपतिवपुषा नालतो निर्गमेन ।
श्रीमान् शेषावतारो वरवरमुनिरित्येव सर्वोऽपि लोकः
यं मेने तं गुणाढ्यं रुचिरवरमुनिं प्रोच्य धन्यो मदात्मा ॥ ३०

வ்ருத்த்யாக்ருத்யாத₂ ரங்க₃ப்ரபு₄மணிவசஸா கிஞ்ச வ்ருத்த₄த₃ாக₃ரா ச
ஸ்வாவாஸே வஹ்நிஜுஷ்டே ப₂ணிபதிவபுஷா நாலதோ நிற்க₃மேன |
ஸ்ரீமாந் ஸேஷாவதாரோ வரவரமுநிரித்யேவ ஸர்வோ஽பி லோக:
யம் மேநேதம் கு₃ண்ட₄யம் ருசிரவரமுநிம் ப்ரோச்ய த₄ந்யோ மத₃ாத்மா || (30)

எம்பெருமானுக்கு எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் செய்கையாலும்,
பாலின்வண்ணம் போன்ற திருமேனி நிறத்தாலும், உத்தமநம்பிக்குக் கனவிலே
தோன்றிய பெரியபெருமாள் 'இவர்காணும் மாமுனிகளாக அவதரித்துள்ளார்'
என்று திருவந்தாழ்வானைத் தொட்டுக்காட்டி அருளிச் செய்கையாலும்,
திருமலையாழ்வார் காலக்ஷேப கூடத்திலே ஸடகோபக்கொற்றி என்கிற மூதாட்டி
பெரியஜீயரை ஆதிஸேஷனுருவில் கண்டதாலும், ஆழ்வார் திருநக₃ரியில் ஜீயர்
எழுந்தருளியிருந்த மட₂த்திற்கு சிலர் நெருப்பு வைத்தபோது பாம்புருக்கொண்டு
கோமுகச்சாரிகைவழியாக வெளியில் வந்தபடியாலும், கைங்கர்யச்செல்வம்
நிறைந்த ஆதி₃ஸேஷனின் அவதாரபூ₄தரே மணவாளமாமுனிகள் என்று எல்லா
உலகத்தாராலும் கருதப்படும் கு₃ணக்கடலான பெரியஜீயரைப் பற்றிப் பேசி
அடியேன் த₄ந்யனானேன். (30)

इत्थं भूसारवासानृहरिगुरुवरदाशरथ्यार्यवंश्यात्
जातस्तद्दृष्टिपूतो वरदगुरुकृपालब्धबोधप्रबुद्धः ।
सत्सेवी राघवार्यो रुचिरवरमुनेःसर्वलोकेडिताङ्घ्रेः
व्याजह्ने दिव्यचरिसचषकमिदं यः पठेत् सोऽतिधन्यः ॥ ३१

இத்த₂ம் பூஸாரவாஸாந்ந்ருஹரிகு₃ருவராத்த₃த₃ாஸரத்த₂யார்யவம்ஸ்யாத்
ஜாதஸ்தத்₃ருஷ்டிபூ₄தோ வரதகு₃ருக்ருபாலப்த₄பே₃ாத₄ப்ரபு₃த்த₄: |
ஸத்ஸேவீ ராக₄வார்யோ ருசிரவரமுநே: ஸர்வலோகேடி₃தாங்க₄ரே:
வ்யாஜஹ்ரே தி₃வ்யசர்யாரஸசஷகமித₃ம் ய: படே₂த் ஸோ₄தித₄ந்ய: || (31)

வரவரமுநிஸுசரிதசஷகம் ஸம்பூர்ணம்.

இவ்வண்ணம் மஹீஸாரக்ஷேத்ரமான திருமழிசையில் வஸிக்கும்

முதலியாண்டான் திருவம்ஸ்யரான நரஸிம்ஹாசார்யருக்கு புத்ரனாகப் பிறந்து அவரால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டவரும், வரத₃ாசார்யருடைய அருளாலே பெற்ற அறிவினல் விளங்குபவரும் நல்லோர்களைப் பணிபவருமான வீரராக₄வார்யர் அனைத்துலகினராலும் வணங்கப்படும் திருவடிகளை உடையரான மணவாள மாமுனிகளின் தி₃வ்யசரித்ரரஸாம்ருதத்தை இவ்வாறு அருளிச்செய்தார். இந்நூலினைப் படிப்பவர் த₄ந்யராவார்.

வரவரமுந்யஷ்டோத்தரஸ்தநாமஸ்தோத்ரம்

1. ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃கு₃ணர்ணவ: |
யதீந்த்₃ரப்ரவனோ ரம்யஜாமாத்ருமுநிஸேக₂ர: ||
2. துலாமுலாவதீர்ணஸ்ச சேஷாம்ஸகலிதோத₃ய: |
ஸுப₄க₃: கருணாஸிந்து₄: ஸு₃ரிஸந்தோஷகாரக: ||
3. த்ரித₃ண்டபாணி: காஷாயசேலோ த₄வல வி₃க்₃ரஹ: |
ஸிகீ யஜ்ஞோபவீதீ ச ஸ்ரீமாந் ஸர்வஜக₃த்₃கு₃ரு: ||
4. தி₃வ்யோர்த்₄வபுண்ட்₃ரதீ₃ப்தாங்க₃: துலஸீமாலிகாஞ்சித: |
புண்ட்₃ரீகவிஸாலாக்ஷா மஹாந் புருஷபுங்க₃வ: ||
5. ரங்கே₃ஸமங்க₃லார்த்தீ₂ ச ரமணீயகு₃ணாகர: |
ஜக₃து₃ஜ்ஜீவநகரோ ஜாநகீநாத₂ஜீவந: ||
6. ப்ரபந்நசாதகாம்பே₄ாத₃: பரிவ்ராஜகமண்ட₃ந: |
ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலாம்பே₄ஜப₄ாநுராஸ்ரிதகல்பக: ||
7. ப₄ட்டநாத₂ார்யஸேவ்யாங்க₄ரிர் வரத₃ார்யப்ரியங்கர: |
ஸ்ரீவாநாசலராமாநுஜார்யபூஜ்யபத₃த்₃வய: ||
8. அஷ்டவித்₃வத்பரிவ்ருத: ஸர்வஸு₃ரிநிஷேவித: |
லோகபாவநசாரித்ர: ஸௌம்ய: பாபவிநாஸந: ||
9. ஸ்ரீரங்க₃நாயகீபுண்யபுஞ்ஜ: ஸத்த்வநிதேகந: |
ஸ்ரீஜிஹ்வாவத₃தீ₄ஸாநத₃ாஸப₄ாக்₃யப₂லோத₃ய: ||
10. பராங்குஸபத₃ாம்பே₄ஜப₄ருங்க₃: கல்யாணஸாக₃ர: |
ஸு₃சிர் ப₄க்திநிதி₄ர்ஜ்ஞாநதீ₄ப்தோ வைராக்₃யபூ₄ஷண: ||
11. ஸ்ரீரங்க₃நிலய: ஸர்வவேத₃வேத₃ாந்தபாரக₃: |
ஸர்வஜ்ஞமௌலி: ஸாரஜ்ஞோ த்₃ராவிட₃ாம்நாயவர்த்த₃த₄ந: ||
12. வ்யாக்₂யாதஜக₃த₃ாசார்யப்ரப₃ந்தே₄ா வைதி₃கோத்தம: |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்த₄ாந்தவர்த்த₃த₄ந: கலிநாஸந: ||
13. ஸ்ரீராமாநுஜஸம்ப₃ந்த₄த₃ாயக: ஸ்ரீவித₄ாயக: |
ராமாநுஜார்யபாரம்யஸ்த₂ாபக: தத்த்வதீ₃பக: ||

14. ம்ருத₃: ஸர்வஸம: ஸாந்தோ த₃ாந்த: ஸ்வாமீ ச வத்ஸல: |
 ஸேஷீ ஸுஸ்ரீல: ஸுஸ்லோக: ஸுப₄ாஷீ மோக்ஷத₃ாயக: ||
15. ஹிதவாதீ₃ ஹிதகர: ப்ரியவாதீ₃ ப்ரியங்கர: |
 ஸுலப₄: ஸித்₃த₄ர்மாபி₄ரக்ஷகோ தே₃ஸிகோத்தம: ||
16. ஸ்ரீரங்க₃நாயகாசார்ய: ஸேவகாவ்யாஜப₃ாந்த₄வ: |
 மந்த்ரரத்நார்த்த₂நிஷ்ணோதோ மந்த்ரஸாரதமார்த்த₂வித் ||
17. ப₃த₃ரீதாபஸோத்₃கீ₃தஸ்லோக: ஸுஸ்லோகவந்தி₃த: |
 அஸ்தோகமஹிமா லோகப்ரகாஸோ லோகஜீவந: ||
18. கே₃ாத₃ாபாத₃ாப்₃ஜஸத்₃ப₄க்த: குஸலீ கோவித₃ப்ரிய: |
 ஸர்வபூர்வோத்தராசார்யஸுத₄ாஸாக₃ரசந்த₃ரமா: ||
19. பூர்ணசந்த₃ரப்ரப₄ாஸாந்த₃ர: பூர்ணகாம: புராணவித் |
 தே₃வதே₃வப்ரியோ தி₃வ்யப்ரப₄ாவோ தீ₃நஸேவதி₄: ||
20. ஸத்யவாக்₃தக்ஷிணகலாரக்ஷகோ த₄ரணீ₄ர: |
 ப்ராபக: ப்ராப்யபூ₄தஸ்ச ப்ரஜ்ஞாவாந் ப்ரதிப₄ாகர: ||
21. அர்த்த₂பஞ்சகயாத₂ாத்மயத₃ாயீ த₃ாஸ்யாம்ருதப்ரத₃: |
 ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹார்யஸம்ஸேவ்ய: ஸ்ரீமாந் வரவரோமுநி: ||
22. இத₃ம் ஸ்ரீரம்யஜாமாத்ருமுநேரஷ்டோத்தரம் ஸதம் |
 தி₃வ்யநாம மஹாபுண்யம் பட்₂யதாம் பாபநாஸநம் ||

வரவரமுந்யஷ்டோத்தரசுதநாமஸ்தோத்ரம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

முகவுரை

திருவநந்தாழ்வான், ஸம்ஸ்கிருதவேதத்தின் தலையானபகுதியான வேதாந்தத்தைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு எம்ருமானாராகவும், தமிழ்வேதத்தைக் காத்தருளவேண்டுமென்பதற்காக மணவாளமாமுனிகளாகவும் தோன்றினன். இதனை ந்யாயபுரூபகரத்தில் “ஸேஷ: ஸ்ரீமாந் நிகுமமகுடயுக்தும ரக்ஷாப்ரவ்ருத்த: ஸ்ரீமத்ராமாவரஜமுநிதாம் ஸௌம்ய ஜாமாத்ருதாஞ்ச” என்று வேதாந்தவாதாவளீகாரரான திருநாராயணபுரம் அநந்தாழ்வான்ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது கொண்டு அறியலாம்.

மணவாளமாமுனிகள் அவதரிக்கவில்லையென்றால் தமிழ்வேதத்தின் உண்மைப்பொருள் உலகினர்க்குப் புலப்பட்டிராது என்பதனை “மணவாள யோகி... அவதாரம் செயாதிருந்தால் சடகோபர் திருவாய்மொழியோடு கடலோசையோடு என்ன வாசியுண்டே” என்று கோயில்கந்தாடையண்ணனும், “மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல் ஆற்றில்கரைத்த புரியல்லவோ தமிழாரணமே” என்று அப்பிள்ளாரும் அருளிச்செய்துள்ளனர். இப்படி ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலை ப்ரகாஸிப்பிக்கத் தோன்றிய மணவாளமாமுனிகள் அரங்கனுக்கே ஆசார்யராகவிருந்து புகுவத்விஷய காலக்ஷேபம் ஸாதித்தார். இதுவே மற்ற ஆசார்யர்களைக் காட்டிலும் அழகியமணவாளமாமுனிகளுக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

இப்படி பெருமைபெற்ற பெரியஜீயர் விஷயமாக வடமொழியிலும், தமிழ்மொழியிலும் பற்பல நூல்கள் உள்ளன. எம்பெருமானார் விஷயமாகத் தோன்றிய நூல்களை விட மணவாளமாமுனிகள் விஷயமாகத் தோன்றிய நூல்கள் பலவாகும். வடமொழியில் வரவரமுநிதீநசர்யா, வரவரமுநிஸதகம், வரவரமுநி காவ்யம், வரவரமுநிசம்பூ முதலான க்ரந்தங்களை எறும்பியப்பாவும், வரவரமுநி ஸுப்ரபுராதம், வரவரமுநிஸதகம் ஆகியவற்றை ப்ரதிவாதிபுயங்கரம் அண்ணாவும், வரவரமுந்யஷ்டகத்தைக் கோயிலண்ணனும், ஸௌம்யோ பயந்த்ருமுநிப்ரபத்தியை ஜீயர்நாயனாரும் அருளிச்செய்துள்ளனர்.

மணவாளமாமுனிகளின் நேர்சீடர்கள் மட்டுமல்லாமல் பிற்காலத்திலும் பலர் பெரியஜீயரைப் பற்றிய நூல்களை இயற்றியுள்ளனர். முதலியாண்டான் திருவம்ஸத்தில் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி, திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்

என்று ஸுப்ரஸித்₃த₄ராக எழுந்தருளியிருந்த வாதா₄லவீரராக₄வாசார்யஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளின் சரித்ரத்தை 'வரவரமுநிஸுசரிதசஷகம்' என்ற தமது க்₃ரந்த₂த்தில் முப்பது ஸ்லோகங்களில் அருளிச்செய்துள்ளார். பிள்ளைலோகஞ் ஜீயரின் யதீந்த்₃ரப்ரவணப்ரப₄ாவத்தில் சொல்லப்பட்ட வருத்தாந்தங்களை மிகச்சுருக்கமாக 30 ஸ்லோகங்களில் அடக்கினமை ஆசிரியரின் மேதாவிலாசத்தைக் காட்டுகிறது. 'சஷகம்' என்றால் தேன் என்று பொருள். வரவரமுநிஸுசரித சஷகம் என்றால் தேன் போன்று இனிமையான மணவாளமாமுனிகளின் சரித்திரம் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

இதுநாள்வரை அச்சிடப்படாமல் தாளபத்ரத்திலேயே (ஓலைச்சுவடியிலேயே)யிருந்த இந்நூலினைப் புத்தகசாலையொன்றிலிருந்து இருபத்தாறு வருடங்களுக்கு முன் படியெடுத்துவைத்திருந்த திருமழிசை ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடேசன்ஸ்வாமி, அடியேனிடம் இதனைக்கொடுத்து தமிழில் பொழிப்புரையும் எழுதிப்பதிப்பிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். இதுவரை வெளிவராத இந்நூல் திருவஹிந்த்ரபுரம் மணவாளமாமுனிகள் ஸந்நிதி ஸம்ப்ரோக்ஷண ஸமயத்தில் வெளிவருவது சாலப்பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. நமக்கு இந்நூலினை நல்கி மஹோபகாரம் செய்த திருமழிசை ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடேசன் ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலிலுள்ள ஸ்லோகங்கள் லலிதமாகவே அமைந்துள்ளன. இருப்பினும் வடமொழியறிவில்லாதவர்களும் சுவைத்து உகக்கும் பொருட்டு இதற்கு தமிழில் உரை எழுதியுள்ளோம். இதற்கு உரைஎழுதுவதில் அடியேனுக்கு உசாத்துணையாகவிருந்தவர் மீமாம்ஸாஸிரோமணி ஸ்ரீ.உ.வே.பரதரகுபதி ஸ்வாமியாவார். அவருக்கு அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடியேனுடைய உரையில் பிழைகள் இருந்தால் பெரியோர்கள் சுட்டிக்காட்டி அடியேனைத் திருத்திப்பணிகொள்ளும்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலினை நன்முறையில் கணிணி எழுத்தில் வெளிக்கொணர உதவிய தன்னலம் கருதாத தொண்டரான ஸ்ரீ.உ.வே.ஆராவமுதய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய நன்றி உரித்தாகுக.

குறிப்பு: இந்நூலில் 14ஆவது ஸ்லோகத்தில் 'பத்நீம்' என்றுள்ளதை 'பக்த்ரீம்' என்று திருத்திக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ஆனி அவிட்டம்
(அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமியின்
திருநக்ஷத்ரம்)
23-6-2008

வரவரமுநிப்₄ருத்யத₃ாஸன்
ஆர்.ரகுராமன் (பாலாஜி).

ஸ்வா.- (மைத்தடமித்யாதி) (மைத்தடங்கண்ணியசோதை) ஒப்பனைக்கு உபலக்ஷணம். வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி₃) பூ₄ஸாரமுள்ளக்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த நீலம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய. (சிறுப்பிள்ளை) இவனுடைய அதிமாநுஷங்களைக் கண்டாலும் சிறுப்பிள்ளையாகவினே இவள் நினைத்திருப்பது.

(நெய்த்தலைநேமியும்) கூரியதலையையுடைத்தான நேமியென்னு

மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை

நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கநங்குழையீர் வந்து காணீரே. (12)

வ்யா.- (மைத்தடங்கண்ணி) கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவென்னுதல்; அஞ்ஜநாலங்கருதமாய் விஸ்தருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவென்னுதல். (அசோதை வளர்க்கின்ற) இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யஸோதைப்பிராட்டி வைத்தகண்வாங்காமல் நோக்கி வளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பாள். (செய்த்தலையித்யாதி₃) பூ₄ஸாரமுள்ளக்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த முசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படியிருக்குமாயிற்று.

(நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய) கூரியநுதியையுடையதான திருவாழியென்னுதல்; ஆயுத₄ஸாமாந்யத்தாலே நெய்யணிந்திருக்கும் திருவாழியென்னுதல்;

அரு.பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (மைத்தடங்கண்ணியித்யாதி₃) விசேஷண தாத்பர்யம் (இப்படியித்யாதி₃). யஸோதை என்ற பத₃த்துக்குத்தாத்பர்யம் (வளர்ப்பாரித்யாதி₃). “தலையானசெய்” என்றநவயித்து “நீலம்” என்றது - நீலோத்பலமாய், அதின் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூ₄ஸாரமித்யாதி₃). “அசோதைவளர்க்கின்ற” என்ற பத₃த்தைக்கடாக்ஷித்துத்₃ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவளித்யாதி₃). (சீராட்டி) லாளநம் பண்ணி. (முசுமுசுப்பு) ஸ்ரத்₃தை₄. அதாவது - புஷ்டியாக வளருகை.

நெய் என்றதுக்கு இரண்டர்த்த₂ம்- கூர்மையென்றும், க்₄ருதம் என்றும். முந்தினவர்த்த₂ம் (கூரியவித்யாதி₃). “தலை” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (நுதி) என்றது. (நுதி) அக்₃ரம். இரண்டாமர்த்த₂த்தை இரண்டு வகையாக வருளிச்செய்கிறார் (ஆயுத₄ஸாமாந்ய₃ஸைலேஸ₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

தல். அவன் நினைவை அறிகையாலே கருதுமிடம் பொருது, திருக்கையிலே நிற்கிற கூர்மையாதல்; ஆயுத₄ஸாமாந்யத்தாலே நெய் என்னவுமாம்; திருக்கைகளோட்டை ஸ்பர்ஸமாகவுமாம்; “கையெல்லாம் நெய்” (பெரிய திரு.10-7-3) என்னக்கடவதிறே. (சங்கும்) ஆழ்வாளைப் போலே போக்குவரத்துச் செய்யாதே இருந்த விடத்திலேயிருந்து கருதுமிடம் போரவல்ல ஓசையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமிறே. இவைதன்னை இவன்தான் ஒவ்வொருபோது காட்டக்காணுமிறே. “அப்பூச்சிகாட்டு கிருன்” என்று இவற்றையிறே எம்பாரருளிச்செய்தது. நிலாவுதல்-வர்த்தித்தல். இப்படியிருக்கிற திருக்கைத்தலத்தை அநுப₄விக்க வாருங்கோளென்கிறார்.

“கையெல்லாம் நெய்” (பெரிய திரு.10-7-3) என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்ஸத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாருத திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே கருதுமிடம் பொருது (திருவாய்10-6-8) வந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னேசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோத₃ஸை களிலே இவன் தான் இவளுக்கும் காட்டிக்கொடுக்குமிறே. (கைத்தலமியாதி₃) திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள். க₄னவிதான காதுப்பணியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று - பொன்னாகவுமாம். (12)

அவ.-பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை அநுப₄விக்கிறார்.

வண்டமர் பூங்குழலாய்ச்சிமகனாகக்
கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமும் நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. (13)

யேத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). (ஆயுத₄ஸாமாந்யத்தாலே) என்றது -லோகத்தில் ஆயுத₄ங்களுக்கு நெய் தடவுகிற ப்ரகாரத்தால் வந்த ஸாத்த₃ருப்யத்தாலே என்கை. (அணிந்திருக்கை) தடவியிருக்கை. (கையெல்லாம் நெய் என்றது) “கையெல்லாம் நெய் வயிறுபிள்ளை பரமன்று” என்கிற திருமொழியில் பாசரம். “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்பு₄ஜம்” என்று உபஸம்ஹ்ருதமான திருவாழி திருச்சங்குகளை யஸோதை₃ காணக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கையுமியாதி₃). (கனவிதான) கனத்தான. (பணி) ஆப₄ரணம்.(12)

“கனங்குழை” என்றது - காதுப்பணியாய், ஸ்ரோதாக்களைச் சொல்லுகிறது.(12)

அவ.-பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தில் நின்றும் திருக்கழுத் திலே பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.- (வண்டமரித்யாதி₃) பிள்ளை சீரூமல்நாட பூவைப்பல காலும் முடிக்கையாலே வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூ₄மி இவள் குழலிறே. தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்நீநந்த₃கோபர் மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாக” என்றது இவளபி₄மாநம் என்கிறார். (அண்டமித்யாதி₃) அண்ட₃ங்களும், அண்ட₃ாந்தர்க₃தமான சேதநாசேதநங்களும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்ட₂மென்கிறார்.

வ்யா.- (வண்டமரித்யாதி₃) பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் கால புஷ்பங்களைப் பலகாலும் முடிக்கையாலே மது₄பாநம் பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூ₄மி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிற பூவோடேகூடின குழலையுடைய ளான யஸோதை₃ப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்நீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினைத்திருப்பது.

(அண்டமித்யாதி₃) அண்ட₃த்தையும் அண்ட₃ாந்தர்வர்த்திகளான சேதநா சேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கினவென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கினவென்னுதல். (கண்டமித்யாதி₃) இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தின் அழகிருந்தபடியைக் காணுங்

அரு.பதின்மூன்றும்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி₃) “வண்டமர்பூங்குழல்” என்று நிரூபித்துச்சொல்லுகையாலே, இவள் எப்போதும் அலங்கரித்திருக்குமென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளைகளித்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே). (அனுங்காமைக்காக) என்றது -பயப்படாமைக்காக என்றபடி. (காலபுஷ்பம்) என்றது- தத்காலவிகஸித புஷ்பங்களென்றபடி. “குட்டன்” பிள்ளை, இத்தையருளிச்செய்கிறார் (மகனுக்கு) என்று.

“அடங்க” என்றதுக்கிரண்டர்த்த₂ம் - அடங்கும்படியென்றும், எல்லாமென்றும். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (அண்ட₃த்தையும் இத்யாதி₃ ஸ்நீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

“காரிகையீர்” என்று ப₄க்தி பாரவஸ்யமுடையாரை அழைக்கிறார். (13)

அவ.-பதிநாலாம்பாட்டு. திருக்கண்டத்தில் நின்றும் திருப்பவளத்திலே பெருகிறார்.

ஸ்வா.- (என்தொண்டையித்யாதி₃) ஆதொண்டைபோலே யிருக்கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே க₃ர்வத்தையு முடையனாயிருக்கிற பிள்ளையை “என்பிள்ளை” என்று அழைத்தெடுத்துக்

கோள்; அபி₄ருபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்தரீகள். (13)

அவ.-பதினாலாம்பாட்டு. திருக்கமுத்தினழகை அநுப₄வித்தவநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை அநுப₄விக்கிறார்.

என்தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அன்தொண்டைவா யமுதாதரித்து ஆய்ச்சியர்
தன்தொண்டைவாயால் தருக்கிப் பருகுமிச்
சென்தொண்டைவாய்வந்து காணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. (14)

வ்யா.- (என்தொண்டையித்யாதி₃) ஆதொண்டை போலேயிருக்கிற திருப்பவளத் தையும் ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனாயிருக்கிற இவனை என்னுடையவ னென்று அபி₄மாநித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்க ளெல்லாரும் அழகிய தொண்டைபோலேயிருக்கிற திருவத₄ரத்தில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கிப் பாநம் பண்ணுகிற. “தருக்கிப்பருகும்” என்றது- செருக்கிப்பருகுமென்னவுமாம். (இச்சென்தொண்டைவா யித்யாதி₃) இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்பு மாருதேயிருக்கிற வாக்யத்₃வயத்தாலே). (13)

அரு.பதினாலாம்பாட்டு. (என்தொண்டையித்யாதி₃) “தொண்டை” கோவைப்பழம். (ஸிம்ஹக்கன்றுபோலே) என்றது-ஸிம்ஹக்கன்றின் செருக்கு போலேயென்றபடி. “தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்” என்றது -என்னுடையதென்று அபி₄மாநித்தெடுத்துக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்று தோன்றுகைக்காக அத்தை முந்துற வ்யாக்யாநம் செய்தார் என்று கண்டுகொள்வது. “தருக்கி” என்றதுக்கு - நெருக்கியென்றும், செருக்கியென்றும் இரண்டு பொருள். இத்தை யத₂ாக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறார் (இடைப்பெண்களித்யாதி₃ வாக்ய த்₃வயத்தாலே). “தொண்டை” என்றபோதே சிவப்பு ஸித்₃த₄மாயிருக்க, “செம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம்

கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லாம் அழகிதாயிருக்கிற தொண்டை வாயில் ஊருகிற அம்ருதத்தை ஆதரித்துத் தங்கள் கோவைவாயாலே இவனுடைய திருப்பவளத்தை நெருக்கிப் பருகப்பருக, பின்னையும் செந்தொண்டைவாயிருக்கிற ஆய்சர்யத்தை வந்து காணீரென்கிறார்.

சேயிழை -ப₄க்திப்ரகாஸகமான ஆத்மபூ₄ஷணம்.(14)

அவ.-பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தில் நின்றும் போந்து திருமுக₂மண்ட₃லத்தில் ஸமுத₃யஸோபை₄யை அநுப₄விக்கிறார்.

ஸ்வா.- (நோக்கியித்யாதி₃) பிள்ளையைத்திருமஞ்ஜநம் செய்விப்பதாக உபக்ரமித்து, திருமேனிக்குத்தகுதியாக மஞ்சட்காப்பும் நேராகவரைத்து

இத்திருப்பவளத்தை வந்துகாணுங் கோள்; சிவந்த ஆப₄ரணங்கனையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.(14)

அவ.-பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை அநுப₄வித்த வநந்தரம் திருமுக₂மண்ட₃லத்தில் ஸமுத₃யஸோபை₄யை அநுப₄விக்கிறார்.

நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவாகாணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. (15)

வ்யா.- (நோக்கியித்யாதி₃) திருமேனியின் ஸௌகுமார்யமறியும் யஸோதை₃ப் பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து, நேராக அரைத்தமஞ்சள்காப்பாலே திருநாவை வழித்து, திருமஞ்ஜநம் செய்யும்படி விதே₄யதயாபூர்ணான இவனுக்கு. (வாக்கு மித்யாதி₃) மாதா முதலானாரை நாமக்₃ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், “என்னைப்பாரீர்

(இப்படியித்யாதி₃). “ஆய்ச்சியர் அந்தொண்டைவாய் அமுதாதரித்து” என்றந்வயம்.(14)

அரு.-பதினைந்தாம்பாட்டு. (நோக்கியித்யாதி₃) “வாக்கும்” “மூக்கும்” என்கிற ஸப்₃த₃ங்களைக் கடாஷித்து (ஸமுத₃யஸோபை₄) என்றது.

“நோக்கி” “நுணுக்கி” என்கிற பத₃ங்களில் தாத்தபர்யங்களைக் கடாஷித்து “யஸோதை₃” என்றதுக்குத் தாத்தபர்யம் (திருமேனியினித்யாதி₃). (அதுக்கு) ஸௌகுமார்யத்துக்கு. (நேராக) ஸூக்ஷ்மமாக; வழமுணவென்றபடி. “நீராட்டும்” என்றத்தைக் கடாஷித்து (விதே₄யதயா) என்றது - வாக₃தி₃களுடைய அழகுதோன்றுகைக்காக விசேஷித்தருளிச்செய்கிறார், (மாதா முதலானாரையித்யாதி₃). சீழ்ப்பாட்டில்

மற்றும் வேண்டும் உபகரணங்களும் சேர்த்துவைத்துத் “திருமேனிக்குத் தகுதியோ” என்று இவற்றையும் பார்த்த அஸோதை இம்மஞ்சளாலே திருநாவும் வழித்து நீராட்டுகிற போது, அவளுக்கு வஸவர்த்தியான கு₃ணங்களையுடையனாகையாலே பூர்ணனுக்கென்கிறது. மாதா முதலானாரை நாமக்₃ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும் “என்னைப்பாரீர்” “என்னைப்பாரீர்” என்கிறவர்களைக் கடாஷிக்கிற திருநயநங்களும், மந்த₃ஸ்மிதம்பண்ண உபக்ரமிக்கிற திருவத₄ரஸ்ப்பு₂ரத்தையும், அந்தஸ்ப்பு₂ரத்தையோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், ஒருவிஸேஷண மிட்டுச்சொல்லவேண்டாத திருமூக்கின் அழகுமிருந்த ப்ரகாரத்தை அநுப₄விக்க அழைக்கிறார்.

(மொய்குழலீர்) கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாய்

என்னைப்பாரீர்” என்ன, அவர்களைக் கடாஷிக்கிற திருநயநங்களும், மந்த₃ஸ்மிதம் செய்ய உபக்ரமிக்கிற திருவத₄ரஸ்ப்பு₂ரணத்தையும், அந்த ஸ்ப்பு₂ரத்தையோடே கூடின மந்த₃ஸ்மிதமும், “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்” (திருவாய் 7-7-2) என்று நித்யஸந்தே₃ஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற இச்சேர்த்தியழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.(15)

அவ.-பதினாரும்பாட்டு. ஸமுத₃யா யோபை₄யின் நடுவே அநுப₄வித்த எல்லாவற்றுக்கும் திருக்கண்களினழகு பின்னாட்ட, அதை அநுப₄விக்கிறார். அதுதன்னில் பின்பநுப₄வித்தது திருமூக்கினழகிறே. திருமூக்குக்கும் திருக்கண்களுக்கும் ஒருசேர்த்தியுண்டே; அத்தாலும், பாத₃தி₃ கேஸமநுப₄வித்து வருகிற அடைவுக்குச் சேர்ந்ததாகையாலும் திருக்கண்களிலே சுழியாறுபட்டு அநுப₄விக்கிறார்.

விண்கொளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள்வசுதேவர்தம் மகனாய்வந்து
திண்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றன்
கண்கள் இருந்தவாகாணீரே கனவனையீர் வந்து காணீரே.(16)

வ்யா.- (விண்கொளித்யாதி₃) அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது₄பரித்ராணதி₃ களாகை

“இச்செந்தொண்டைவாய்” என்று அத₄ரத்தை அநுப₄வித்தபடி சொல்லியிருக்கையாலே இங்கே “வாயும்” என்றதுக்கு (ஸ்ப்பு₂ரத்தை) என்கிறார். “ஸ்ப்பு₂ரதோ ப₄வ: ஸ்ப்பு₂ரத்தா) சலநமென்றபடி. (15)

அரு.- பதினாரும்பாட்டு. (விண்கொளித்யாதி₃) கீழ்ப்பாட்டில் நயநத்தை

ப்ரார்த்த₂நாருபையான ப்ரபத்திகள்.(15)

அவ.- பதினொரும்பாட்டு. ஸமுத₃ாயஸோபை₄யிலே அநுஸந்தி₄த்த திருக்கண்களிலழகு பின்னாட்டுகையாலே மீண்டும் அது தன்னையே அநுப₄விக்கிறார்.

ஸ்வா.- (விண்கொளித்யாதி₃) அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஸாது₄பரித்ராணா₃களிறே. விண்ணைத்தங்களுக்கு வஸ்தவ்ய பூ₄மியாகக் கொண்டிருக்கிற அமரர்களுக்கு வந்த க்லேஸம் தீர்க்கும்போது அவர்களடியாக மண்கொள் வசுதே₃வர்க்கு வந்தக்லேஸமும் தீர்க்கவேணு மென்றிறே அவர்க்குப் புத்ரனாக முற்பாடுவந்தவதரித்தது. அவர்கள் தங்கள் க்லேஸம் தீர்த்தாராயிருப்பதும் இவர்க்லேஸம் தீர்த்தாலிறே.

(திண்கொளித்யாதி₃) பின்பு திருவாய்ப்பாடியிலே கம்ஸாதி₃கள் தேய, வளர்ந்தது தன் க்லேஸம் தீருகைக்காகவினே. திண்மையாவது கம்ஸன் முதலானருடைய ஆஸுர₄ாவத்தாலும், ஜந்மத்தாலும் வந்த

யாலே ஸ்வர்க்காதி₃ லோகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய இந்த₃ராதி₃ தே₃வர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால் வரும் து₃:க்க₂ம் போம்படியாக முன்னே பூ₄மியை இருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவசுதே₃வருக்குப் புத்ரனாய் வந்தவதரித்து. தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருந்த ஸ்ரீவசுதே₃வர் து₃:க்க₂த்தைத்தீர்த்து, பின்னை தே₃வர்கள் து₃:க்க₂ம் தீர்க்கக்காக முன்னே இங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து. “தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்” (பெரிய திரு.8-5-1) என்னக்கடவதிறே.

(திண்கொளித்யாதி₃) காயப₃லமும் மநோப₃லமுமுடையரான அசுரர்களான வர்கள் ஸுயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான்வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக

அநுப₄வித்திருக்க “கண்களிருந்தவாறு” என்று புந: அநுப₄விப்பான் என்னென்ன (ஸமுத₃ாயேத்யாதி₃). ஆனால் அத்தையும் அநுப₄வித்தால் நயநமே பின்னாட்டு வான் என்னென்ன ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னில் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத் தாலே).

(முன்னே) என்றத்தை (வந்தவதரித்து) என்றத்தோடந்வயிப்பது. முன்னே அவதரித்து என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைப்பற்றவித்யாதி₃). இதுக்குப்ரமாணம் (தந்தைகாலிலித்யாதி₃). திண்மை ஸாமாந்ய ஸப்₃த₃மாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (காயேத்யாதி₃). “அசுரரை” என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். “தேயவளர்கின்றான்” என்கிற பத₃த்தைக் கடாஷித்து ரஸோக்தி (இவனித்யாதி₃). கீழைக்கடாஷித்துத் தாத்பர்யம் ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

நெஞ்சில் வலி; அதாவது – மாதாவென்றும், பிதாவென்றும் ஸ்வஸாவென்றும், பந்துக்களென்றும் பாராமல் கல்லிடைமோதியும் அல்பம் க்ருபைபிறவாத கம்ஸன்முதலான அஸுரர்களை வயிற்றெரிகொளுந்தி க்ஷயிக்கும்படியாகவிநே திருவாய்ப்பாடியிலே போய் வளர்ந்தருளுகிறதும். வளர்கின்றவனுடைய கடாக்ஷந்தான் அநுகூலவர்க்க₃ம் தழைக்கவும் ப்ரதிகூலவர்க்க₃ம் முடியவுமாயினேயிருப்பது.

(கனவளை) ஸ்ப்ருஹாவஹமுமாய் மமதாவிஸிஷ்டமுமான அநந்யார்ஹ சிந்ஹம். (16)

அவ.- பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களில் நின்றும் திருப்புருவத் தில் பெருகுகிறார்.

ஸ்வா.- (பருவமித்யாதி₃) திருவின்வடிவொக்கும் தேவகி, பருவம் நிரம்பி ரக்ஷகனாகாதிருக்கச்செய்தேயும் பாரெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக

நெடுக அஸுரவர்க்க₃ம் க்ஷணமாய்விட்டதிநே. (கண்களித்யாதி₃) இப்படி அநுகூல ரக்ஷணமும் ப்ரதிகூலநிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களிழுகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். பொன்னாலே செய்தவனையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்....(16)

அவ.-பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களிழுகை அநுப₄வித்தவநந்தரம் திருப்புருவத்தினழுகை அநுப₄விக்கிறார்.

பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின் வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வொளிமணிவண்ணன்
பருவமிருந்தவாகாணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே.(17)

வ்யா.- (பருவமித்யாதி₃) சக்ரவர்த்தித்திருமகளைப்போலே பருவம் நிரம்பின பின்பு விரோதி₄களை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்கு முன்னே *திண்கொளசுரரைத் தேய வளருகையாலே லோகமெல்லாம் (இப்படியித்யாதி₃). (16)

அரு.-பதினேழாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி₃) “பருவம்நிரம்பாமே” என்கிற விசேஷணத்துக்கு வ்யாவர்த்தயத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு ஸ்வாநுப₄வ ப்ரத₃நாதி₃முகே₂ந உஜ்ஜீவநம்விவக்ஷிதமானால் அது ஸந்நிஹிதர்க்கே ப்ராப்தமாகையாலே ‘பாரெல்லாம்’ என்கையாலே விரோதி₄ நிரஸநமே சொல்லவடுப்பதென்று

அதொழிய ஸௌஸீல்யாதி₃குணபூர்ணையாயிருப்பதொரு அவதாராவஸ்தை₂ யுண்டு; அந்தப் பரத்வம் பாற்கடலினுடைய ஸ்த₂நத்திலேயாய், அதில் அம்ருதகலஸம்போலேயாய்த்து அந்த அவதாராவஸ்தை₂யிருப்பது.

அவ்வவதாரங்கள் தன்னிலும் க்ருஷ்ணாவதாரம் அந்த அவதாரங்கள் தன்னைப் பரத்வஸ்த₂நீயமாயிருக்கும்படி அத்யந்தபே₄க்யமாயிருக்கும். “க்ருஷிர்₄வாசகஸ் ஸப்₃தே₃ா ணஸ்ச நிர்வ்ருதிவாசக:”(?) என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே ஸ₁க₂கரமான வ்யக்தியிறே; அதிலும் பக்வக்ருஷ்ண னிலுங்காட்டில், “தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்பின் தமியேன்றன்சிந்தை போயிற்று” (பெரிய திரு₈-5-1) என்னும்படி முக்₃த₄ க்ருஷ்ணபத₃நம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாயிருக்கும். நவநீத செளர்யமும் நக₃ரக்ஷாப₄மும் பண்ணினவபத₃நமிறே; உறிகளில் வெண்ணெயோடு அறைகளில் பெண்களோடு வாசியற இரண்டையும் களவுகண்டுபோந்த வபத₃நமிறே; இதுவாய்த்து அபத₃நாந்தரங்களில் பே₄க்யதமமாயிருப்பது.

குணங்கண்டிறே ராமவிஷயத்தில் நல்குவார் நல்கிற்று; இங்கு அப்படியன்றிக்கே “வெண்ணெயுண்டு உரலினிடையாப்புண்ட தீங்கரும்பினைத் தேனை நன்பாலினை” (பெரிய திரு 7-3-5) என்னும்படி தீம்பு பே₄க்யமாம்படி யாய்த்து இவ்வ்யக்தியிருப்பது. அதாவது அக₂ண்ட₃பரிபூர்ணமான வஸ்து ப்ராக்ருதபத₃நத்த₂மாயிருப்பதொரு வெண்ணெயையாசைப்படவும், அத்தைக் களவுகாண்கையும், ஸர்வஜ்ஞமானவஸ்து அத்தை மறைக்க மாட்டாமல் வாயதுகையதாக அகப்படுகையும், ஸர்வஸக்தியானது ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டு கட்டை அவிழ்க்கமாட்டாதேயிருந்து அழகையுமான இந்நிலை அத்யந்தாநுப₄வ்யமாயாய்த்திருப்பது. “தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானை” (பெரிய திரு 2-10-6) என்று இவ்வபத₃நத்திலேயிறே அநுபே₄க்யத்தாக்கள் ஆழங்கால்படுவது.

இவ்வபத₃நத்தின் பே₄க்யதையை இவர் வ்யுத்தபத்திபண்ணிற்று ஆழ்வார்தம்முடையபாடேயாய்த்து. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸர்வகாரணத்வாதி₃லக்ஷணமாக ஒரு வஸ்துவைச் சொல்லி, அப்படிப்பட்ட

தீம்பு போக்யமானபடியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அக₂ண்ட₃ பரிபூர்ணமானவஸ்து) என்று தொடங்கி.

ஸர்வாதி₄கவஸ்துவினுடைய ஸௌஸீல்யமாகையாலே, ஆழ்வார் “எத்திறம்” என்று மோஹித்த அபத₃நத்தை அநுஸந்தி₄யாநிற்கச்செய்தேயும் அதில் கால்தாழாதே அதிலுங்காட்டில் ஈஸ்வரனாலே ஆழ்வார் கட்டுண்டிருந்த இருப்பு தமக்கு பே₄க்ய மாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி). “பொத்தவரலைக்கவிழ்த்து” (பெரியாழ் திரு.1-9-7) என்கிறபடியே உரலைக் கவிழ்த்து ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

வஸ்து ஏதென்னும் அபேக்ஷையிலே அநந்தரந்திருவாய்மொழியிலே “வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேரே” (திருவாய் 1-2-10) என்று நாராயண ஸப்₃த₃வாச்யமாகச் சொல்லி, இவ்வஸ்துவுக்கு அடையாளமேதென்னும் அபேக்ஷையிலே “மலர்மகள் விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள்” (திருவாய்.1-3-1) என்று திருமார்வில் பிராட்டியை அடையாளமாகச் சொல்லி இப்படி ஸ்ரீய:பதித் வத்தால் வந்த ஸர்வோத்தர்ஷதையையுடைய வஸ்து அநாஸ்ரீதர்க்கு அரியதாய் ஆஸ்ரீதர்க்கு எளியதாமிடத்தில் {(மத்துறுகடை வெண்ணெயை) குண்டலிதம் அதிகம்.} நெடுநாள் மலடுநின்று பிள்ளைபெற்றவளாகையாலே து₃ர்ப₃லையாய், இவன்றான் மருங்கிலிருந்து மருங்கு தேய்ப்புண்கையாலும், “மத்தாரப்பற்றிக் கொண்டு” (சிறிய திருமடல் 29) என்னும்படி மத்திலே உடலைச் சாய்த்தாய்த்துக் கடைவது. இப்படி கடையா நிற்கச்செய்தே வெண்ணெய் படப்படக் களவுகாண, அவளும் “இதுக்கடியென்? தெய்வம் கொண்டு போகிறதோ?” என்று விசாரித்து இவனுடைய வாயையும் கையையும் பார்க்கும். *கண்ணென்னும் கருந்தெய்வ மிறே களவுகண்டு கொண்டு போகிறது. இவன் கள்ளென்று வாயதுகைய தாகப்பிடித்து, கிடந்ததொரு கயிற்றூலே பண்டும் இவன் களவுக்குப் பெருநிலை நிற்கும் உரலோடே அணைத்துக்கட்ட, இவனும் கட்டுண்டிருந்து அழப்புக்கவாறே வாய்வாயென்று கையிலே கயிற்றைக்கொள்ள, ஏறிட்டகுரலையிறக்கமாட்டாதே இருந்து அழுது ஏங்குமாய்த்து. “இப்ரகாரமேதாயிருக்கிறது? இது பெருமையிலே முதலிடுமதோ? எளிமையிலே முதலிடுமதோ? என்று மோஹங்கூதராஹிரே.

இத்தை அநுஸந்தி₄த்துப்போந்த இவரும் “ஆழ்வாரீடுபட்டுப் போந்த அபத₃நமிதுவாயிருந்தது” என்று பார்த்து இதிலுங்காட்டில் முதலடியிலே “இமையோர் தலைவா” (திருவிரு.1) என்று ப்ராப்யத்திலே கண்வைத்த இவரை, “அவாவற்று வீடுபெற்ற” (திருவாய் 10-10-11) என்னுமளவும் லோகோபகாரார்த்த₂மாக ஈஸ்வரன், இவரழுவது, அலற்றுவது, ஆண்பெண்ணை மடலெடுப்பது, தூதுவிடுவதாம்படி தன் ஸங்கல்பபாஸத்தாலே கட்ட, இவரும் அதை அவிழ்க்கமாட்டாதே “அறியாமாமாயத்தடியேனை வைத்தாயால்” (திருவாய் 2-3-3)என்னும்படி கட்டுண்டிருந்த இருப்பு தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அதன்மேலேறி வெண்ணெயைக் களவுகாண்கையாலே, உரல் பெருநிலையாயிருக்கு மாகையாலே இரண்டு கள்ளரைக் கூடக்கட்டினுப்போலே உரலோடே கட்டினுள்ளென்றபடி. க்ருஷ்ணன் கட்டுண்டமையை பே₄க₃யமாகச் சொல்லுகையாலே ஆழ்வாரும் அவன் ஸங்கல்பரூபபாஸத்தாலே கட்டுண்டிருந்தமையை விவக்ஷித்து “என்னப்பனில் நண்ணி” என்கையாலே அவன் கட்டுண்டதிலும் இவர் கட்டுண்டமை பே₄க₃யமாய் அத்யாகர்ஷகமாயிருக்கிறபடியைப் பாட்டுக்கு அவதாரிகையாக அருளுகிறார் (இத்தை யநுஸந்தி₄த்தவித்யாதி₃). கே₃பிமாரெல்லாரும் க்ருஷ்ணனைப் பழிசொல்ல யஸோதைப்

அவன் கட்டுண்டவிடத்தில் “பற்றியுரலிடையாப்பு முண்டான் பாவிகாளுங்களுக்கேச்சுக்கொலோ” (நாச்.திரு.12-8) என்று பிறர்க்கு ஏசுகைக்கு உறுப்பாய்விட்டது. இவர்கட்டுண்டதிறே, நாட்டாருடைய கட்டை அவிழ்க்கைக்கு உறுப்பாய், பரமஸாத்விக வர்க்கூத்துக்கு பே₄க்யமாய்த்து.

வ்யா.-(கண்ணியித்யாதி₃) அவன் கட்டுண்டிருந்த அபத₃நத்தைப் பேசி, தாமும் அதில் கால்தாழ்ந்தபடி சொல்லுகிறார். கட்டின கயிற்றைக் கொண்டாடு கிறார். தத்₃ஸம்ப₃ந்தி₄யான தொன்றைக் கொண்டாடுகை இவர்க்குள்ள தொன்றிறே.

(கண்ணித்தாம்பு) பலபலவிடங்களிலும் அற்றுப் பிணையுண்டு கிடப்பதொரு கயிற்றையிட்டாயிற்று இவனைக்கட்டிற்று. கட்டுவது, விடுவது, கறப்பது, கடைவதாகப் பணிபோருமித்தனைபோக்கி, அததைத்தரமிட்டுக்கொள்ள அவஸரமில்லையே. உருவுள்ளவையுண்டாகில் கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டப் போரும்; ஒழிஞ்சானமுட்டாயிருப்பதொரு கயிற்றையிட்டாயிற்று இவனைக் கட்டுவது; வேறெவரைக் கட்டுமதிட்டு இவனைக் கட்டப் போகாதே; பஸுப்ராயரைக்கட்டுமதொன்றுக்கு இவனகப்படானே; பலகண்ணிகளையு முடைத்தாய் அநந்யமாயிருப்பதொரு பாஸத்துக்கிறே இவன் அகப்படுவது. அசித்ப்ராயராய், தான்கால் வைக்கலாம்படியிருப்பாரோடேயனைதல், அநந்ய மான பாஸத்துக்கு அகப்படுதல் செய்யுமவனாய்த்து. இவன் அகப்பட்டாய்த்து உரலோடே சேர்த்துக் கயிற்றையிட்டிக் கட்டிற்று. அதுதான் பொத்தவுரலாய் ஸுஷிரமுமுண்டானபின்பாய்த்து அநந்யார்ஹமாயிற்று; இப்படி அநந்யார்ஹர்க்

பிராட்டி அவர்களைப்பார்த்து அவன் குணம் உங்களுக்கு தே₃ஷமாய்த்தோவென்கிறார் (பற்றியுரலிடையாப்புமுண்டானென்று தொடங்கி).

“கண்ணியித்யாதி₃” பத₃த்துக்கு அவதாரிகை அருளுகிறார் (அவன் கட்டுண்டித்யாதி₃). (கால்தாழ்கை) ஆழ்வார் அவன் கட்டிலே கால்தாழ்ந்தாற்போலே தாமும் ஆழ்வார் கட்டுண்டதிலே கால்தாழ்ந்தாரென்றபடி. கயிற்றைக்கொண்டாகிறதேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (தத்₃ஸம்ப₃ந்தி₄யானதொன்றையென்று தொடங்கி).

பலவிடங்களிலும் அற்று முடிந்த கயிரெழிய வேறு நல்லகயிரில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கட்டுவது விடுவதென்று தொடங்கி). (ஒழிஞ்சான முட்டு) ஒன்றுக்கு முறுப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது. உத்தரோத்தரம் ஸ்வாபதே₃ஸ மருளிச்செய்கிறார் (வேறெவரைக் கட்டுமதிட்டென்று தொடங்கி). (வேறெருவரைக்கட்டுகை) அந்யவிஷயப₄க்தி. இந்த வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (பஸுப்ராயரை என்று தொடங்கி). கண்ணியென்று பர்வமாய் ஸங்க₃காமாநுராக₃ங்களைச் சொல்லுகிறது. கூடக்கட்டுண்ட உரலையும் கட்டின கயிற்றையும் கடாஷித்துக் கொண்டு ஸ்வாபதே₃ஸமருளிச்செய்கிறார் (அசித்ப்ராயரை யென்று தொடங்கி). இத்தால் அத்யந்தம் பரதந்த்ரருமாய் அநந்யப₄க்தியையுடையவர்களுக்கு ஸாத்யனென்றபடி. (அகப்பட்டாய்த்து) என்றது “ஆகையாலே” என்றபடி. (பொத்தவுரல்) அடிபோனவுரல். ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஆவணி 18, 3-9-2008

கிறே அவன் உடம்புகொடுப்பது. “பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறி” (பெரியாழ்திரு.1-9-7) என்கையாலே இதுதான் இஷ்டவிநியோக்யார்ஹமுமாயிற்றிறே.

(நுண்தாம்பு) நுண்ணியதாம்பு. அதுதான் அறநேரியதாயிருப்பதொரு கயிராய்த்து. ஆகையாலிறே இவன்மேலே அழுந்துவது. இன்றும் அழுந்திக் கிடக்கிறதிறே. இவனைக் கட்டுகிற பாஸம் ஸௌக்ஷ்மயவத்தாயிருக்க வேணும்நே. (சிறுத்தாம்பு) எட்டம்போராமல் இவன் திருமேனியிலே இடங்கண்டு கட்டவேண்டும்படியான சிறுமையையுடைய கயிறு.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) அநந்யமாய் ஸுக்ஷ்மமாயிருந்ததேயாகிலும் திருமார்பிலிருக்கிற அவனையும் அவனையும் சேர ஒரு உரலோடே சேர்த்துக்கட்ட உரலுக்கும் தனக்கும் ஒருவைஷ்மயமறவிருந்து, பின்னையும் சைதந்யம் கிடக்கையாலே விம்மல்பொருமலாய் அழுதிருந்த இந்த ஸௌஸீல்யம் ஏதாயிருக்கிறதென்று அவர் சோகித்தாராய்த்து. இவர் அதை அநுஸந்தித்துப் போந்தவராகையாலே, இவ்வாழ்வார், “பொய்நின்றஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை” (திருவிரு.1) என்று ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுக்கவேணுமென்று அபேக்ஷியாநிற்கச் செய்தேயும் ப₄க₃வத்ஸங்கல்ப பாஸத்தாலே இவர் கட்டுண்டிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஈடுபடுகிறார்.

அவன் இவளுடைய த்₃ரவ்யத்தைக் களவுகாண்கையாலே கட்டுண்டான்

இத்தால் விநியோக்யோக்யமன்றிக்கே அநந்யார்ஹமாயிருக்கிறவுரலென்றபடி. (ஸுஷி) என்றது ஜ்ஞாநத்துக்கும், ரந்த₄ரத்துக்கும் பேர்; இந்தவுரல் அநந்யார்ஹமாயிருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பொத்தவுரலையென்றுதொடங்கி).

(இடங்கண்டு கட்டவேண்டும்) என்றது வயிற்றை எக்கச்சொல்லி இறுக்கிக் கட்டவேணுமென்றபடி. இந்தக்கயிறு அநந்யமாய் ஸுக்ஷ்மமாயிருந்தாலும் கட்டுண்கிற வஸ்து ஸர்வாதி₄கமாகையாலே ஈடுபாட்டுக்கு உடலாயிருக்கு மென்றருளிச்செய்கிறார் (அநந்யமாய் ஸுக்ஷ்மமாயிருந்ததேயாகிலும் என்று தொடங்கி). அன்றிக்கே, ஸ்வாபதே₃ஸத் துக்குடலாக அநுகூலப₄க்திக்கு விஷயமாகை ஈடுபடுத்துமோவென்ன; ஸர்வாதி₄கவஸ்து ப₄க்திக்குத் தாழ்கையாலே ஈடுபடுத்துகைக்கு உடலென்கிறார் (அநந்யமாயித்தாதி₃). (திருமார்பிலிருக்கிற அவனையும் அவனையும்) என்றது மலர்மகளைன்றத்தைக் கடாக்கித்துக் கொண்டு அருளிச்செய்தபடி. “உரலினோடிணைந்து” என்ற ஸப்₃த₃த்துக்குத் தாத்தார்யமருளிச்செய்கிறார் (உரலுக்கும் தனக்குமொரு வாசியறவென்று தொடங்கி). ஏங்கியென்ற ஸப்₃த₃த்துக்குத் தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் சைதந்யம் கிடக்கையாலே என்று தொடங்கி).

ஈஸ்வரனுடைய கட்டைப்பற்ற இவர்கட்டுண்டகட்டு ஆகர்ஷகமாகைக்கு இவர்கட்டுக் கேற்றமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இவளுடைய த்₃ரவ்யத்தையென்று தொடங்கி வாக்யத்₃வயத்தாலே). இவரைக் கட்டினால் பிறர்களவு போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

இவர் பிறர்பண்டத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கச் செய்தேயும் கட்டுண்டவராய்த்து. அவன்தான் இவரைக் கட்டுகைக்கடி யென்னென்னில், இவரைக் கட்ட நாட்டிலுள்ளார் களவு போமென்னும் நினைவாலே; ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போ(திருவாய்.6-7-2)லவும், அவ்வளவன்றிக்கே அறிவுக்கு அவகாசமில்லாத ஸ்த₂ாவரஜாதீயங்களையும் மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்று (திருவாய் 6-5-9) கூவுமவராகையாலே இவரைக் கட்டிவைத்தான். இவருக்குத் தன்களவு வெளிப்பட்டுப் பிறர்களவு போமாய்த்து.

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு)பே₄ாக்யதாகாஷ்டை₂யுள்ளது இவ்வப தூானமாகையாலே அத்தை முற்படச்சொல்லி, அதிற்காட்டில் ஆழ்வார்தமக்கு பே₄ாக்யரானபடியை இப்பாட்டாலே வெளியிடுகிறார். அதில் அவன் கட்டுண்ட தாம்பை முற்படக் கொண்டாடுகிறார். கண்ணித்தாம்புமாய் நுண்தாம்புமாய் சிறுத்தாம்புமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநப₄க்திவைராக்யங்களைக் கொண்டாடுமாபோலே இங்கு மூன்று விசேஷணங்களைச் சொல்லுகிறார். திருமேனிக்கு உறுத்தும்படி பலகண்ணிகளை உடைத்தாயிருக்கும். ப்ரத₂மத்திலே ருசி, ஸங்க₃ம், ப₄க்தி, பரப₄க்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமப₄க்திகள் என்று அநேகபர்வையாயிறே அந்த ப₄க்தியிருப்பது. “ப₄க்திக்₃ராஹ்யோ ஹி கேஸவ:” () “அப₄ங்கு₃ரப₄க்தி ப₄வ்ய:”() என்று ப₄க்திப₄வ்யயிறே அவன் இருப்பது.

(நுண்தாம்பு) நுண்ணிதான தாம்பு. திருமேனியிலே அழுந்தும்படி நுண்ணியதாயிருக்கும். அந்த ப₄க்திதான் ஜ்ஞாநஸிரஸ்கமாகையாலே அந்த ஜ்ஞாநந்தான் நுண்ணறிவாயாய்த்திருப்பது. ப₄க₃வத்ஸ்வரூபரூபாதி₃களை

(ஊரும் நாடுமுலகமுமென்று தொடங்கி).

கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்த₂த்தை விஸத₃மாக அருளிச்செய்கைக்காகத் திரியட்டும் பதே₃பாத₃நாம் பண்ணி அருளிச்செய்கிறார் (பே₄ாக்யதாகாஷ்டை₂யுள்ளது என்று தொடங்கி). கண்ணியென்கிற ஸப்₃த₃த்துக்கு ஸ்வாபதே₃ஸமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத₂மத்திலே ருசி ஸங்க₃ம் ப₄க்தியென்று தொடங்கி). ப₄க்திஸாத₄யனாயிருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க்திக்₃ராஹ்யோ ஹி கேஸவ: என்று தொடங்கி).

இங்கு ப₄க்தியன்றே சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ப₄க்திதான் ஜ்ஞாநஸிரஸ்கமாகையாலேயென்று தொடங்கி). ப₄க்திதான் ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாத₃கமுமாய் ஜ்ஞாநஸாத₄யமுமாயிருக்குமாகையாலே ப₄க்தியாலே உத்பந்நஜ்ஞாநம் ஸ₁க்ஷமமாயிருக்கும். அந்த ஸ₁க்ஷமஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது நுண்ணென்கிற ஸப்₃த₃ம். (ஜ்ஞாநஸிரஸ்கமாகையாலே) என்றது ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாத₃கமான ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலேயென்றபடி. இத்தால் ஜ்ஞாநப₄க்திகளுக்கு பே₄த₃யில்லையென்றபடி. அப்படி ஜ்ஞாநம் ஸ₁க்ஷமமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ப₄க₃வத்ஸ்வரூபரூபாதி₃களையென்று தொடங்கி). ப₄க்தி ஜ்ஞாநவிசேஷமானால்

யத₂வாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறதிறே. “ப₄க்த்யா மாமபி₄ஜாநாதி யாவாந் யஸ்சாஸ்மி தத்த்வத:”() என்கிறபடியே. (சிறுத்தாம்பு) உள்ளகயிறுகள், கன்றுகட்டுகைக்கும், பசுகட்டுகைக்கும் கடைகயிறுமாய்ப் போயிற்றன. இனி வேறேயொன்று கட்டுகைக்கு உறுப்பல்லாத கயிற்றூலேயாய்த்து இவனைக் கட்டுவது. அந்நயார்ஹமாயிருப்பதொன்றுக்கிறே இவன் கட்டுண்பது. (ப₄க்த்யா த்வந்நயயா ஸக்ய:) “ப₄க்த்யா லப்யஸ்த்வந்நயயா” () என்று அந்நயையான ப₄க்தியாகவேணுமே. அல்லாதவற்றுக்கு விநியோக₃ம் கன்றுகாலிகளைக் கட்டுகையிறே.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) தாம்பு சிறுத்தாம்பாகையாலே அதை நீளப் பண்ணப்போகாது. அடுத்துக் கட்டுகிற உரலை இளைக்கப்பண்ணப்போகாது. இனி இடங்காணலாவது இவன்பாடேயாகையாலே வயிற்றை எக்கச்சொல்லி இடம்கண்டு கட்டினாலாய்த்து. தன்னுடைய லங்கல்பத்தாலே இடம்கொடுக்கையன்றிக்கே தாயாருடைய சீற்றத்துக்கு அஞ்சி மௌக்ய₃த₄யப்ரயுக்தமாகக் கட்டுண்ணப்பண்ணினாய்த்து.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) ப₄க்தியுண்டேயாகிலும் அவன்றானே தன்னை அமைத்துத்தரவேண்டும்படியாய், இது பின்னையும் சிறிதாயிருக்குமாய்த்து “நாயமாத்தமா” இத்யாதி₃. இனி இந்த ப₄க்தி இவன் நெஞ்சில் அந்யபரதையை அறுக்குமித்தனை. “எட்டினேடிரண்டெனும் கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி” (திருச்சந்த 83) என்கிறபடியே, எட்டுமிரண்டும் பத்தாய், ப₄க்தியைச் சொன்னபடி. “எட்டு” என்று திருவஷ்டாக்கரமாய் அத்தாலேயாதல், “இரண்டு” என்று வாக்க்ய த₃வய மாய், அத்தாலேயாதல் வஸீகரித்ததென்னவுமாம். அல்லது, எட்டுமிரண்டு மறியாதார்க்குக் கட்டப்போகாதே.

(பெருமாயன்) அவன் நினைக்கவொண்ணாத ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை உடையவன். அதாவது-அழுகையுமஞ்சி நோக்குமந்நோக்கும் தொழுகை

ப₄க்தியாலே காணப்போமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க்த்யா மாமபி₄ஜாநாதி யென்று தொடங்கி). (அல்லாதவற்றுக்கு விநியோக₃ம் கன்றுகாலிகளைக் கட்டுகையிறே) என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் ஸாமாந்யமான ப₄க்தியாலே கட்டுண்பார் அஜ்ஞரென்றபடி. ஆக “கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு” என்றத்தால் ஜ்ஞாநவிஸேஷமுமாய் அந்நயார்ஹமுமாய் ஸங்க₃காமாதி₃பர்வத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற ப₄க்தியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

அப்படி ப₄க்தியுண்டானாலும் தானே கட்டுண்டாலொழிய ஸாத்யனன்றே வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாயமாத்தமேத்யாதி₃யென்று தொடங்கி). ஈஸ்வரனே ப₂லப்ரத₃னானால் ப₄க்திசெய்கிறதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இனி இந்த ப₄க்தி யென்று தொடங்கி). அப்படி ப₄க்தி அந்யபரதையைத் தவிர்ப்பிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எட்டினேடிரண்டெனு மென்று தொடங்கி).

(பெரு.திரு.8-8)யுமான இச்சேஷ்டிதங்கள். அழுகையும் உரலோடே கட்டிவைத்தவாறே அழ, அவள் வாய்வாயென்றவாறே அஞ்சி பேதைத்தனம் தோற்ற அவளைப்பார்க்கும். அந்நோக்கும் “தொடுவேசெய்திளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவே செய்து விழிக்கும்” (திருவாய்.1-7-5) என்கிறபடியே பெண்களடையத் திரண்டு வருகைக்காகக் களவாகிற ஸாத₄ந்ததை அநுஷ்டித்து; கள்ளனைக்காண்கை எல்லாருக்கும் ஸாத₄ாரணமாகையாலே ஒத்தபருவத்திற் பெண்களெல்லாரும் வந்துதிரள, அவர்கள் முக₂த்திலே தெ₄ளர்த்தயக₃ர்ப்ப₄மான கடாஷுத்தைப் பண்ணாநிற்கும். இசையாதவர்களை இசையும்படி பார்த்தும், இசைந்தவர்களை அறவிலைசெய்து தரும்படி பார்த்தும், தான் பண்டுசெய்த மறத்தாலே மாலிந்யமுடையவர்களை அமலங்களாக விழித்தும் இப்படி நோக்கே யாய்ச் செல்லும். தொழுகையும் மக்கள்மனம் மாதர்க்குத் தெரியுமாகையாலே இவனுடைய தெ₄ளர்த்தயத்தைத் தெரிந்து அவளச்சமுறுத்த, தொழுகையும் அவளைப்பார்த்து அஞ்ஜலிபண்ணும். பொடிந்தவர்களுக்கு ப்ரஸாத₃கமாவது அஞ்ஜலியேயென்றிருக்கும். “க்ஷிப்ரம் தே₃வப்ரஸாத₃ி₃நீ” (பரத்வாஜஸம்ஹிதை) “அந்தரேணாஞ்ஜலிம் ப₃த்₃த்₄வா லக்ஷமணஸ்ய ப்ரஸாத₃நாத” (ரா.கி.32-17) என்கிறபடியே. இவைகண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே ஆத்மாநுப₃ந்தி₄யான ஸுக₂த்தினுடைய எல்லையைக்கண்டாள். நித்யமுக்தர் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளைக் கண்டு அநுப₄வித்தவர்கள். இவள் ஸௌஸீல்யாதிகளைக் கண்டநுப₄வித்தவள்.

(என்னப்பனில்) என்னாயனில். (பெருமாயனென்னப்பனில்) இப்போதை இவருடைய த₃ாஸ்யம் “கு₃ணர்த₃ாஸ்யமுபாக₃த:” (ரா.கி.4-12) என்கிறபடியே அத்தலையில் கு₃ணசேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்றாயிற்று. இவரையமுட்படத் தோற்பிக்கிறதிறே இவ்வபத₃ாநம். இனி ஆழ்வாரைப்

அழுகையுமென்று பாசுரத்துக்குத் தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (உரலோடேகட்டிவைத்த வாறேயென்று தொடங்கி). (அந்நோக்கும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட நோக்கென்றபடி. அதாவதேதென்ன (தொடுவேசெய்தியாதி₃). “தொடுவேசெய்து” என்ற சந்தைக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (பெண்களடையத்திரண்டென்று தொடங்கி). “விடவேசெய்து விழிக்கும்” என்றதுக்கு நாலுபொருள்:- அதாவது தெ₄ளர்த்தயக₃ர்ப்ப₄மான கடாஷுத்தைப் பண்ணாநிற்கும் என்னுதல்; இசையாதவர்கள் இசைந்து மநஸஸைத் தன்னிடத்திலே வைக்கும்படி கடாஷுத்தைப் பண்ணாநிற்கு மென்னுதல்; இசைந்தவர்கள் தூதுவிடும்படி கடாஷுத்தைப் பண்ணாநிற்குமென்னுதல்; ப்ரணயகோபத்தை யுடையவர்கள் தங்கள் கோபம்விடும்படி கடாஷுத்தைப் பண்ணாநிற்குமென்னுதல். அப்படி அஞ்ஜலி ப்ரஸாத₃நமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ஷிப்ரம் தே₃வப்ரஸாத₃ி₃நீ யென்று தொடங்கி). இன்பத்திறுதிகண்ட வர்கள் நித்யஸூரிகளன்றோ? இங்கே இவளுக்குண்டானபடி யெங்ஙனே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யமுக்தர் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளைக் கண்டென்று தொடங்கி).

போலே இளநெஞ்சல்லாமையாலே மீண்டாரித்தனை. (என்னப்பனில் நண்ணி) அவனிற்காட்டில் ஆழ்வார்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து; ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களின் பே₄க₃யதையை யறுத்துத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளும் ப₄க₃வத்₃வைலக்ஷண்யம். ப₄க₃வத்₃விஷய பே₄க₃யதையிலே நின்றும் மீட்டுத் தன்பக்கலிலேயாக்கிக்கொண்டது ஆழ்வார் வைலக்ஷண்யம்.

(தென்குருகூர்நம்பியென்றக்காலண்ணிக்கும்) குறுங்குடி நம்பியைக் காட்டில் குருகூர்நம்பியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவனுக்குப் பூர்த்தி ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி₃களாலே; இவருக்குப் பூர்த்தி ஜ்ஞாந ப₄க்த்யாதி₃களாலே. ஜக₃த்தைத் தனக்காக்கும்படியான கு₃ணங்கள் அவனது. அவன்றனைத் தனக்காக்கும் படியான கு₃ணங்கள் இவரது. (நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பி யென்றக்கால்) ஆழ்வார் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து ஆழ்வார்திருநாமத்தைச் சொன்னால். (அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்நாவுக்கே) நினைத்தநெஞ்சம் தித்தித்து, சொன்ன நாக்கும் தித்தித்து வாராநின்றது. (என்றக்கால் அமுதாறும்) உச்சாரணம் ஸக்ருத்தாய், ஸாரஸ்யம் ஸத₃ாகாலவர்த்தி யாகாநின்றது. இனி ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சமில்லை; சொல்லுகைக்கு நாக்குமில்லை. இந்த ஸாரஸ்யம் எங்களுக்குப் பிறக்கக்காண்கிறலோமீ யென்னில்; (என்நாவுக்கே) உங்களைப்போலே ப₄க₃வத்₃விஷயமும் ரஸித்து ஆழ்வாரும் ரஸிக்கும் நாவன்றே என்னது. அடியேபிடித்து ஆழ்வாருடைய ஸாரஸ்யத்திலே பழகினநாவன்றே. (என்நாவுக்கே) இவ்வம்ஸத்தில் கரணியான என்னோடு கரணங்களோடு வாசியில்லை. (என்நாவுக்கே) அவர்தாம் “என்நெஞ்சினால்நோக்கிக்காணிர்” (திருவாய் 5-5-2) என்றாப்போலே, இவரும் “என்நாவுக்கே” என்கிறார்.

முதற்பாட்டுக்கு அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஈஸ்வரனிடத்தில் ஈடுபட்டால் மீளும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (இனி ஆழ்வாரைப்போலேயென்று தொடங்கி). (இங்ஙனசெல்லாமை) ப்ரத₂மபர்வத்திலே பொருந்தாமை. “என்னப்பனில்நண்ணி என்றது – ஈஸ்வரனைவிட்டு ஆழ்வார்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தென்றபடி.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்குமென்று ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம். “அமுதாறும்” என்கிற வர்த்தமா நார்த்த₂ம் (உச்சாரணம் ஸக்ருத்தாய்) என்றவாக்யம். இப்படி ஸாரஸ்யம் ஸர்வகாலவர்த்தி யாகையாலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை நினைக்கைக்கும் நெஞ்சில்லை. சொல்லுகைக்கும் நாக்கில்லை யென்றபடி. “அண்ணிக்கும்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது—என்னுடைய நெஞ்சுக்குத் தித்திக்குமென்னுதல், கரணியானவெனக்குத்தித்திக்குமென்னுதல்.

முதற்பாட்டு அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

புத்தகவெளியீடு

24-8-08 ஞாயிறு பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநகைத்ரத்தன்று பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த திருக்குறுந்தாண்டக, திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யானங்கள் மறுபதிப்புச்செய்து க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்டின் மூலம் வெளியிடப்பட்டது. ஸ்ரீரங்கம் திருப்பாணாழ்வார் ஸந்நிதியில் நடைபெற்ற வெளியீட்டு விழாவினைத் தொடங்கி வைத்துப் பேசிய கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமி இப்பதிப்பிற்கு நிதியுதவி செய்த வேதிக்ஸ் நிறுவனத்திற்கு நன்றி கூறியதோடு, கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்த அடியார்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்தார். அதன் பின்னர் முதல் பிரதியினை பெரியநம்பி ஸ்வாமி வெளியிட, திருவெள்ளறை மேலத்திருமானிகை அம்மாள் ஸ்வாமி பெற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கண்ணன்ஸ்வாமி தாண்டகவ்யாக்யானத்தின் சிறப்பைக் குறித்து உபந்யஸித்தார். இறுதியில் புத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே.ஆராவமுதன் ஸ்வாமி நன்றியுரை கூறினார்.

திருவெள்ளறை மேலத்திருமானிகையில்

ஸ்ரீபாஷ்யவித்வத்ஸதஸ்

கீர்த்திமூர்த்தியான அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் திருநகைத்ரத்தை முன்னிட்டு, மேற்படி ஸ்வாமியின் திருநகைத்ரமான ஆவணி ஆயில்யத்தன்று அருளிச்செயல் ஸேவை சாற்றுமுறை மற்றும் உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. இரண்டாவது முறையாக இவ்வருடமும் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸதஸ் நடைபெற்றது. இருதினங்கள் நடந்த இந்த ஸதஸ்ஸில் உபயவேதாந்தாசார்யர்களான வித்வான்கள் ஸ்ரீ.உ.வே. அநந்தநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ.உ.வே.V.S. கருணாகராசார்யஸ்வாமி, திருப்புல்லாணி ஸுந்தரராஜாசார்யஸ்வாமி, திருப்புல்லாணி நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி, திருப்பதி தேவநாதாசார்யஸ்வாமி, திருப்பதி நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, அரையர் ஸ்ரீராமசர்மாஸ்வாமி, பெங்களுர் ரங்கராமாநுஜம்ஸ்வாமி, வாஸுதேவாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்யஸ்வாமி, O.R.விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமி ஆகியோர் அந்வயித்தனர்.

mail us: melathirumaligai@gmail.com

உடையவர் ஒரு ஸமயம் திருவேங்கடமுடையானை மங்களாசாஸநம் செய்வதற்காகத் திருமலைக்கு எழுந்தருளினார். வழியில் உத்தரநல்லூர் என்றவிடத்தில் வானமாமலைதாஸர் என்ற ஆயர்குலத்தைச்சார்ந்த பாகவதர் பாலமுது காய்ச்சிக் கொண்டு வந்து உடையவருக்கு ஸமர்ப்பித்தார். எம்பெருமானாரும் அதை விரும்பி அமுதுசெய்தார். திருமலையிலிருந்து திரும்பி எழுந்தருளும்போது இதே போல ஸ்ரீராமாநுஜருக்காகப் பால் கொண்டு வந்து கொடுத்தார் அந்த அடியவர். அதை அமுது செய்தபின் உடையவர் 'பால் நன்றாகவிருந்தது' என்றார். அது கேட்ட வானமாமலைதாஸர் 'முன்பு உகந்து அமுதுசெய்த படியாலேயே, இப்போதும் பாலைக்கொண்டு வந்தேன்' என்றார். அவருடைய பேச்சிலிருந்து பாலைத் தான் கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிப்பது போன்ற அஹங்காரம் தெரிகையாலே, எம்பெருமானார் அஹங்காரத்தோடு கூடியவன் கொடுத்த பாலைப்பருகியதற்கு மிகவருந்தி, ஒருநாள் முழுவதும் பட்டினி கிடந்தாராம்.

இத்தால் 'கைங்கர்யம் பண்ணும் போது, 'நான் செய்கிறேன்' என்ற எண்ணம் அறவே இருக்கக்கூடாது' என்பது தெளிவாகிறது. அஹங்காரம் ஆத்மநாசத்தை விளைவிக்கும்.

எம்பெருமானும் அஹங்காரம் உடையவர்கள் கொடுப்பதை ஏற்கமாட்டான். தன்னுடைய செல்வத்தால் இறுமாப்புக் கொண்டிருந்தான் துர்யோதனன். தான் மிகுந்த ஞானமுடையவன் என்று எண்ணினான் பீஷ்மன். 'உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனன்றே நான்' என்று நினைத்தான் த்ரோணன். இவர்களைப் போலே செல்வத்தாலோ, கல்வியாலோ, குலத்தாலோ அஹங்காரம் கொள்ளாதிருந்த படியாலே க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

'அன்போடு அளிக்கிறாள்' என்பதை மட்டுமே பார்ப்பவன் எம்பெருமான். ஸ்ரீ விதுரர் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்ததை 'மடிதடவாத சோறு' (ஸ்ரீவ.பூ.288) என்றார் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர். உணவிட்ட பின்னர் உணவுண்டவரின் மடியைத்தடவி, 'இதற்குக் காசுதரக்கூடாதா' என்று கேட்காமல், உண்டவன் நெஞ்சு உகக்கும்படி வேறுபயன் எதையும் எதிர்பாராமல் இடப்பட்டசோறு மடிதடவாதசோறு. நாம் உணவிட்டோம் என்ற நினைவேயில்லாமல் இடப்பட்ட சோறு.

ஆக எம்பெருமானுக்கோ, அடியார்களுக்கோ ஏதாவதொன்றை ஸமர்ப்பிக்கும் போது அஹங்காரமில்லாமலும், வேறு பயன்எதையும் எதிர்பாராமலும், அன்போடும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றதாயிற்று. பெற்ற தாய் பிள்ளைக்குச் சோறிடும்போது ப்ரதிபலனை எதிர்பார்ப்பாளா? அது போல நாமும் எதையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது.

புகழை எதிர்பார்த்து பாகவத ததீயாராதனம் செய்தார் ஒருத்தர். ஊற்றத்தோடு ததீயாராதனம் செய்பவர் விளைநகர்ப்பிள்ளை என்று செவியுற்ற பராசரபட்டர், அவரது திருமாளிகைக்கு ஒருநாள் எழுந்தருளினார். பட்டரும் விளைநகர்ப்பிள்ளையை அழைத்து 'நீர் என்ன நினைத்து அடியார்களுக்கு அமுதுபடைக்கிறீர்' என்றார். அதற்கு அவர், 'முதல் வரிசையில் அமர்ந்து உணவு உண்பவர்கள், அடுத்த பந்திக்கு வருபவர்களுக்கு உணவு இல்லாதபடி மிகுதியாக அமுதுசெய்யவேண்டும். தளிகை பண்ணின பாணையிலுள்ள சோறு முழுவதும் தீர்ந்து, அடுத்த பந்திக்கு மீண்டும் உணவு சமைக்கவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு பந்திக்காகவும், ஏராளமாகச் சமைத்து உணவிடவேண்டும்' என்று நினைக்கிறேன் என்றார். இதைக்கேட்டு வருந்திய பட்டர் 'இப்படிப் புகழை விரும்பாமல், இக்கைங்கர்யத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டால் இவருக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவனம் ஏற்படும்' என்றார். ஆகவித்தால் புகழ்க்காகக் கைங்கர்யம் செய்வது கூடாதென்பது புலனாகிறது.

ஆசிரியர்...